

C:\Users\Plazma\Desktop\307\Kopriva_Stepan-Mark_Stone_65-A3-Adarhargsky_jed.PD
B

PDB Name: Kopriva_Stepan-Mark_Stone_65
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.1.2004
Modification Date: 11.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ŠTĚPÁN KOPŘIVA
MARK
STONE
ADARHARGSKÝ JED

Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v mocné expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sblížení s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nich závislími a žebrali o techniku, kterou nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit pouze několik párů, které pak byly přemístěny do přírodní rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty. Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumnické galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaregistrovat, ale v žádném případě nenavazovat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.

Pokud byla planeta na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byla záležitost svěřena Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát v průběhu sta let předložit studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů byl i Mark Stone.

1

Už ve chvíli, kdy toho muže spatřil, bylo Stoneovi jasné, že tady něco nehraje. Rychlý pohyb, kterým muž hrábl po zbrani, mu to definitivně potvrdil.

Tohle nebyl Volgakov.

Volgakov by po Stoneovi přece nechtěl střilet.

A taky by se nenechal vyřídít bočním kopem dřív, než stačil stisknout spoušť.

Stejně jako Stone byl Volgakov Khovův agent, takže by se po jednom kopu do hlavy nezhroutil jako panák z vaty.

Stone sebral pistoli, která muži vypadla z ruky, a strhl mu protipísečnou masku.

Ne, nebyl to Volgakov.

Otázka zněla: Kde tedy sakra Volgakov je? Stone se podíval na hodinky. Bylo deset čtyřicet tři, jedenáct minut po domluveném termínu schůzky. Podle všech pravidel tu Stone už minutu neměl být, za tři hodiny měl Volgakova vyzvednout na náhradním místě. Ale muž s pistolí tady nečekal náhodou a Stone pochyboval, že se na náhradním místě Volgakov vůbec objeví.

A přitom to měla být tak jednoduchá akce. Čistá rutina, žádný přímý konflikt, obyčejné vyzvednutí agenta z terénu. No tohle tedy rutina nebyla.

Stone se rozhlédl kolem sebe. Plechová bouda stála osamoceně v poušti, opuštěná už před dlouhými roky. Kromě ležícího těla a nánosů písku v ní nebylo absolutně nic. Stone vyšel ven do studené kallronské noci.

Pokusil se zavřít dveře, které písečná závěj zablokovala v otevřené poloze. Nejdřív se nechtěly hnout a pak mu zůstaly v ruce. Nechal je dopadnout do písku a posvítil na ně tužkovou baterkou. Oprýskaný nápis v kallronštině hlásal ETECKÝ ENZIN.

Stone obešel boudu a začal prohledávat poušť. Poklop nad šachtou k podzemním cisternám objevil během chvíle. Sjel dolů po rzi zčernalém žebříku a ocitl se v krátké betonové chodbě.

"To jsi ty, Morte?" ozvalo se.

"Jistě," řekl Stone a zhasl baterku.

"Tak co? Dostals ho? Měl u sebe zboží?"

"No, jak se to vezme..." odpověděl Stone a vydal se do tmy za hlasem.

"Co jak se vezme?" dožadoval se Mortův společník. "Na tohle odpovědět přece není nic složitýho, ne? Měl nějaký zboží, nebo ne?"

Stone se dostal k rohu, zpoza něhož se linulo tlumené světlo i hlas.

"Ne. Neměl nic."

"Sakra," řekl hlas. "A dostals toho chlápka aspoň?"

Stone se zastavil těsně před rohem. "Ne."

Hlas znervózněl. "Ne? Von ti utek? Kde je teď?"

"Tady," řekl Stone a vrhl se za roh.

Tlumené světlo pocházelo ze zapálené svíce, v jejímž mihotavém svitu uviděl Stone postavu, která seděla na prázdném barelu. V letu zahlédl koutkem oka něco jako černý ranec ležící u zdi, ale nevěnoval mu pozornost, protože se soustředil na to, aby muže strhl z barelu a dvakrát mu praštil hlavou o betonovou podlahu.

Muž nebyl taková měkkota jako jeho kolega nahoře. Zůstal při vědomí. Stone vstal, s očima upřenýma na ležícího protivníka couvl ke zdi a odhrnul cíp umaštěné černé látky, do níž byl zabalen ranec.

"Nazdar, Volgakove," oslovil balík.

"Nazdar, Stone," odpověděl balík.

Volgakov byl svázaný a zakrvácený, ale jinak vypadal v pořádku.

"Jsou tady jenom tihle dva?" zeptal se Stone.

"Jo."

"Fajn," řekl Stone. "A teď ty," obrátil se k muži na zemi, který ho sledoval vyvalenýma očima. "Proč jste Volgakova zajali a co k čertu..."

Exploze omračujícího granátu ho dokonale zaskočila.

Celý svět se Stoneovi utopil ve řvoucí bílé mlze, kterou jen tu a tam probleskoval nějaký obrys a občas i slovo.

"...ak fajn, vy zatrac... kde jste ...ylezte a já vám nakopu ty vaše..." Stone měl dojem, že ten hlas poznává. A taky měl dojem, že až se mu ho povede přiřadit ke konkrétní osobě, nebude mít vůbec radost.

Nahmatal zeď, opřel se a snažil se silou vůle zahnat následky omračujícího granátu. Částečně se mu to dařilo. Bohužel se to částečně dařilo i muži, kterého předtím vyřídil. Ten vytrhl ze svého hábitu pistoli, a než mu v tom Stone stačil zabránit, začal naslepo pálit kolem sebe.

"Tak vy budete střílet!" zaječel hlas, který byl Stoneovi tak povědomý (a z něhož, až ho konečně pozná, nebude mít vůbec radost). "Dobře, koledovali jste si o to! BSVP se s ničím nemaže!" Vzápětí se ozvala střelba i ze směru povědomého hlasu.

Vypukl ohlušující chaos. Jediné, co mohl Stone udělat, bylo vrhnout se zem a doufat, že ho nezasáhne zbloudilá kulka.

Teď by se mu ochranný pás hodil. Hodil by se i Volgakovovi. Možná víc než Stoneovi, protože neměl jeho štěstí.

"Au! Sakra!" zařval hlas do rachotu výstřelů a hvízdání odražených kulek. "Kristepane, Harris, vykašli se na to! Dyt' ten chudák už stejně nemá náboje!" Což byla pravda, muž na zemi už chvíli jen naprázdno cvakal.

Při vyslovení jména se Stoneovi konečně rozsvítilo. Jistě, Kulomet Harris.

Bylo to přesně, jak si myslel, a neměl z toho vůbec radost.

2

"Mohl bys mi vysvětlit, cos to tam prováděl?" dotazoval se Volgakov Harris. Měl plné právo se ptát. Dvě z Harrisových střel ho zasáhly, jedna mu roztržila lýtkovou kost, druhá se zastavila v ramenním kloubu. Lékařský robot na palubě Merkuru rány jen zafixoval, operace musela počkat na Zemi.

"Přijel jsem tě jistit." Harris si na stolku v kajutě rozložil svůj arzenál, čistil prehistorický italský automat Franchi LF-57 (byl jedním z mála v Bezpečnostní službě pro vnější planety, kteří ještě používali střelné zbraně a nepřešli na termickou výzbroj) a vůbec nevypadal, že se stydí. "Měl jsem takovej pocit, takový nejasný tušení, říkej tomu, jak chceš, že tě ty špinavý Kallronci nenechají jen tak odletět. Že bude nutný jim trochu domluvit. A taky že jo."

"Vyzvednout mě měl Stone."

"Ale původně jsem to měl dělat já. Vyfouknul mi to."

"Přidělil mu to generál Khov. Protože tě zná."

"Stone mi to vyfouknul," opakoval Harris. "A navíc tohle není záležitost pro Službu pro dohled nad primitivními planetami. Kallron není primitivní planeta. Je to vnější planeta. Spadá do referátu BSVP."

"Generál Khov ten úkol přidělil Stoneovi. Co je na tom nejasného?"

"Přidělil, protože mi to Stone vyfouk. No dobře, jo, jasně, já vím, ale říkal jsem si, že když už mám cestu kolem..."

"Tak se stavím a podělám to."

Kulomet Harris na Volgakova pohlédl s upřímným údivem. "Cože? Dyt' jsem vás dva zachránil!"

Volgakov naprázdno otevřel ústa a zase je sklapl. Stone zápasil se dvěma naprosto protichůdnými nutkáními – rozesmát se, nebo vstát a zastřelit Harris. Jeho vlastním automatem.

"Když už jsme u toho," zeptal se Volgakova, "proč tě ti Kallronci vlastně zajali?"

Volgakov mávl rukou. "Blbá náhoda. S Operací Farthebruder to nemělo nic společného." Spustil nohy z lůžka a pokusil se na ně postavit. Neúspěšně. "Mysleli, že jsem kupec, který tam čeká na pašeráka. Takže se rozhodli, že nám od předpokládaného kontrabandu ulehčí. Mizerové."

"Přesně tak. Ještě že jsem tam byl," prohlásil Harris spokojeně.

Volgakov se začal rozhlížet po něčem, co by po něm hodil.

Šestý den letu v subprostoru, když už se blížili k Zemi, se Volgakov konečně odhodlal. Stoneovi bylo už pár dní jasné, že ho chce o něco požádat, ale nic neřikal a nechal tomu volný průběh. Doufal jenom, že na něm nebude chtít půjčit peníze. Akcie Cosmos Jetu několik posledních týdnů prudce klesaly.

"Hele, všichni víme, že to máš u generála Khova víc než dobrý," začal Volgakov po obědě, když se Harris uchýlil na klozet se střeleckým magazínem.

Stone pokrčil rameny. "Oč jde?"

"Jde o to, že s tímhle," Volgakov ukázal na obvazy, "budu hezkých pár dní ležet v regeneračním tanku."
"No a? Bojíš se, že se budeš nudit? Nakup si zásobu sci-fi magazínů. Slyšel jsem, že Perry Rhodan docela ujde."
"Jo, to jsem taky slyšel. Ne, o to neběží. Běží o to, že jsem měl ten samej den, co se vrátíme, vyrazit na Terranii IL."
Stone pořád nechápal, v čem je problém. "Poletí někdo jiný."
"No právě. Chtěl jsem tě poprosit... Teda se zeptat... No prostě, jestli bys nemohl generálovi říct, že tam chceš letět ty."

"Proč?"

Volgakov zaváhal. "Kvůli Lenghornovi."

"Kdo to je?"

"Agent ilegál na Terranii IL. Je to můj kamarád. Pracuje na vnějších planetách bez krytí už osm let a specializuje se hlavně na drogový trh."

Stone přikývl. Drogy byly oblastí, ve kterých měla BSVP nejhorší výsledky. Nešlo jen o fím, nejrozšířenější drogu na vnějších planetách, za jejíž držení se ukládaly extrémní tresty. Existovala pestrá nabídka dalších druhů, s nimiž BSVP marně bojovala.

"Na Terranii IL už je dva roky. A teď se mi ozval, že kápnul na něco velkého. Tak velkého, že je z toho pěkně nervózní, navíc na něco, co není z jeho oboru. Chtěl, abych přijel já, protože jsem jedinej, komu věří."

Stone nazdvihl obočí.

"Po osmi letech práce v terénu bez krytí se člověk stane trochu nedůvěřivým," pokrčil rameny Volgakov. "Právě proto bych byl rád, kdybys tam letěl ty. Jasně, já vím, že to nespadá do referátu Služby, ale chtěl bych, aby tam poslali někoho, na koho se Lenghorn bude moct sto procentně spolehnout."

"To se může na většinu agentů," namítl Stone. "Dispečink určitě vybere někoho schopného."

"Problém je, že jsem se dozvěděl, že už někoho vybrali," řekl Volgakov. "A právě proto jsem se rozhodl, že tě o tohle požádám."

"Koho vybrali?"

"Harrise."

"Aha," řekl Stone. "Jak že se jmenuje ta planeta?"

3

"Terranie IL," odpověděl generál Khov. "Absolutní periferie, bývalá průmyslová zóna, několik vytěžených, nyní zavřených titanových dolů. Společnost pro galaktickou těžbu se stáhla už před lety a nechala to tam osudu, Vesmírná policie tam moc často nezavítá. Za všechno mluví to, že místním lidovým hrdinou je Glenn Ford, dělník, který v druhém roce kolonizace spadl opilý do nádrže s tekutým dusíkem. Dali mu medaili za statečnost in memoriam. Technická úroveň je velmi nízká, zhruba na úrovni jednadvacátého století. Taky proto se čtyřicet devítce občas říká Retro. Velmi rozšířené staré střelné zbraně. Vysoká nezaměstnanost, vysoká zločinnost."

"To zní dobře," řekl Stone.

Velitel Služby pro dohled nad primitivními planetami a současně už několik let dočasný náčelník Bezpečnosti pro vnější planety na něj pohlédl. "Myslel jsem, že vám vaše specializace na středověké planety plně vyhovuje – souboje s meči, zákeřní šlechtici s prsteny, ve kterých šplouchají jedy, nevypočitatelní alchymisté, krásné princezny a tak."

"Změna je život."

"Hluboká pravda. Jsem rád, že jste mi to vysvětlil. A že to nemá nic společného s jakýmsi pokusem vyšachovat z toho agenta Harrise."

"To ani v nejmenším," ubezpečil ho Stone.

"Je mi to jasné," řekl generál Khov a zapíchl do Stonea šikmé oči, které jasně prozrazovaly geny mongolských předků.

"I když jen tak čistě mezi námi, přiznávám, že původní rozhodnutí dispečinku nebylo z nejméně šťastných. Vycházeli zřejmě z té Harrisovy specializace na staré střelné zbraně, ale musím uznat, že na nenápadnou práci bez krytí není Harris zrovna, hm, nejvhodnější kandidát. To je jasné zvláště po tom jeho posledním kousku na Kallronu."

Stone to nijak nekomentoval. Bonzovat kolegy nebyl jeho styl. I když byli jako Harris. Navíc doufal, že Khov při té příležitosti nepřipomene, že Mark Stone sám jako tajný agent také není zrovna vzor diskretnosti – jak se ukázalo v několika případech, kdy byl zapůjčen Vesmírné policii a kdy se mu povedlo završit několik přísně tajných operací brutálními destrukcemi.

"Takže tímto vám misi na Terranii IL přiděluji. A pro Harrise tady mám něco, co je pro něj jako stvořené. Akce v přestrojení na planetě Fandor."

Stone nedokázal potlačit úsměv. "Růžový" Fandor byl neformálním centrem galaktické čtyřprocentní komunity.

"Můžu se zeptat na detaily operace na Retru, pane?" zeptal se, když se mu podařilo vypudit z hlavy představu Kulometa Harrise s kabelkou.

"Volgakov vám nic neřekl?"

"Ne, pane." ;

"Správně," řekl generál. "Profesionální přístup."

Vytáhl ze zásuvky tenké desky a jeho holá lebka se při tom pohybu zaleskla v odpoledním slunci. "Slyšel jste někdy o profesoru Gonzalesovi?"

"Každý někdy slyšel o profesoru Gonzalesovi."

"Co?"

"Prosím?"

"Co každý slyšel o profesoru Gonzalesovi?"

"Každý o něm slyšel, že to byl jeden z nejlepších mozků, jakého kdy armáda měla. Autor vnitřních adrenalinových

vstříkovačů, ultraspídných bioimplantátů, specialista na řízené mutace příslušníků elitních jednotek. Špička v oboru. Před sedmnácti lety zmizel. Každý, ne, vlastně jenom někteří slyšeli, že ho armáda ulila na tajné místo, protože přišel na něco opravdu velkého. S velkým O a s velkým V."

"Což je nesmysl," řekl generál Khov. "S velkým N."

"To nám dává dohromady OVN," poznamenal Stone. "Stačí přidat jedno písmeno na začátek a jedno na konec a máme celé slovo."

"A přesně o tom se teď bavíme, kapitáne Stone," zmrazil ho Khov. "Armáda Gonzalese nikde neukrývá. To vím bezpečně. Jsem sakra přece generál. Před těmi sedmnácti lety opravdu zmizel. Beze stopy a naprosto. Nikdo o něm už víc neslyšel. Tedy až doteď."

Stone vytušil, že místo otázky postačí, když se zatváří šokovaně a tázavě. Khov otevřel desky, které obsahovaly jedinou věc: vlepený mikrotauflový sáček s šesti paměťovými krystaly.

"Všechna hlášení agenta Lenghorna – včetně toho posledního. I když to zní neuvěřitelně, vypadá to, že narazil na Terranii IL na Gonzalesovu stopu. Respektive na stopu jeho únosců."

"Co jsou zač?"

"To nevíme. Co víme, že jsou možná ochotni k dohodě. Podle Lenghorna naznačili, že by uvažovali o Gonzalesově propuštění výměnou za odpovídající kompenzaci."

"Za odpovídající kompenzaci? Za Oppenheimera? Myslím, že ten už je pár let mrtvý."

"Šetřte si historické exhibice na své slečny, kapitáne. Skutečnost je jako vždy mnohem prozaičtější. Chtějí peníze."

"Zřejmě jim došlo kapesné."

"Zřejmě."

"Kolik? Dvacet milionů?"

"Čtyřicet. Dostanete je v hotovosti."

Chvilí bylo ticho. Pak Stone promluvil. "Pane?"

"Ano?"

"Dovolte mi říct, že si vážím vaší důvěry. Čtyřicet milionů dolů je... spousta peněz."

"Hlavně pro armádu. Jsou to její peníze. Přímě z vojenského rozpočtu, utržené od úst hladovým generálům. Tak je neprohrajte v pokeru."

"Provedu."

"To je všechno, kapitáne. Můžete jít."

Stone převzal desky a zvedl se z křesla.

"A ať to nedopadne, jako když pracujete pro Vesmírnou polici," neodpustil si přece jen generál, "Žádné brutální destrukce, rozumíte?"

"Rozumím," odpověděl Stone. U dveří se ještě colombovsky otočil. "Ale měl bych ještě jednu..."

"Co?" bafal po něm Khov.

"Jde o Raye, mého androida. Jak určitě víte, momentálně je na operaci paměťových bloků, chystal se na ni už několik měsíců. Čili je dočasně vyřazen z provozu a nemůže se mnou teď letět – i když mi slíbil, že dorazí hned, jak to bude možné. Chtěl jsem vás proto požádat, jestli – až bude Ray zase schopen akce – by mu SDPP nepřidělila jednu ze svých nejvýkonnějších kosmických lodí, aby mohl co nejrychleji..."

"Zapomínáte na jednu věc, kapitáne. Tohle není akce SDPP, ale BSVP. Takže ZKAV."

"Prosím?"

"Zavřete klapáčku a vypadněte."

Na chodbě Stone potkal Harrise svírajícího v rukou cáry letového příkazu na Fandor. Plastový štítek vypadal, že se ho někdo nejen pokusil roztrhat, ale byly na něm i jasně patrné otisky řezáků. Kulomet dusal ve směru Khovovy kanceláře. Byl brunátný a zdálo se, že mu každou chvíli začne tryskat pára z uší.

Stone byl sice v pokušení zůstat poblíž a být svědkem střetu doběla rozžhaveného Harrise s Khovovou neprůstřelnou osobní sekretářkou Peggy, což nepochybně mohl být úkaz srovnatelný s kolapsem hvězdy třídy G, nicméně správně usoudil, že v blízkosti epicentra nezůstane mnoho lidí naživu, a tak se raději odebral vyzvednout si svých ubohých čtyřicet milionů dolů.

4

"Tady řídící věž hlavního astroportu Terranie IL. Přistanete na 24BC. Data letového koridoru budou nahrána do vašeho počítače – teď."

Planetární modul se začal mírně otřásat, když vstoupil do atmosféry – antigravové tlumiče už měly svou nejlepší dobu za sebou. Terranie IL takhle z výšky vypadala jako našedlá shnilá brambora.

Zatrylkovala subprostorová vysíláčka. Stone klepl do klávesy příjmu. "Slyším."

"Ahoj, Marku, tady Ray," ozval se z reproduktoru důvěrně známý hlas jeho androida.

"Nazdar, Rayi, jak je?"

"Už to bylo lepší."

"Copak, operace paměťových bloků neprobíhá podle plánu? Částečná skleróza?"

"To ani náhodou, Marku. Důkazem je, že ti volám, hned jak jsem se dozvěděl, kam letíš. Chci tě na něco upozornit, protože na rozdíl od tebe už jsem na Terranii IL byl."

"Opravdu? Kdy?" zpozorněl Stone.

"Před dvěma roky, když jsme pracovali na Operaci Kleptoman."

"Myslel jsem, že to byla planeta Lesban."

"To taky."

"Aha."

"Jde o to, že bych ti nedoporučoval, abys na Terranii IL používal ochranný pás."

Stone pohlédl na kovovou přezku opasku, který si zapnul už při přiblížování k bramborové planetě. "Proč?"

"Jak jsem vyrozuměl, budeš vystupovat neoficiálně, pod falešnou identitou. Nezapomeň, že teď jsi na planetě, které se přezdívá Retro. Tam není tak vysoká úroveň techniky jako na vnitřních planetách. Například je tam minimum laserů, většinou se používají staré palné zbraně. Jakmile někdo zjistí, že máš ochranný pás, bude mu jasné, že jsi agent BSVP."

"Když se nedostanu do konfliktu, nikdo to nezjistí."

"Ty že bys ses nedostal do konfliktu? Ha, ha," zapraskal v reproduktoru skřipavý smích. Ray sice na rozdíl od ostatních androidů pociťoval emoce, ale přece jen neměl hardware ideálně uzpůsobený na jejich projevy. "Navíc to dokážou odhalit i tak. Mají na to přístroje."

"Ochranné pásy nemají, ale supercitlivé detektory ano?"

"Vlastně to nejsou supercitlivé detektory, ale takové podomácku vyrobené snímáče. Montují je ze starých mikrovlnek a vykuchaných holoprojektorů. Dost primitivní, ale účinné."

"Dobře," povzdychl si Stone a vycvakl přezku s atomovým článkem. "Přesvědčil jsi mě. Ještě něco?"

"Tak ti doporučuji nepoužívat termické zbraně. Zase: upozornil bys na sebe. Radši si hned po přiletu sežeň nějakou tu historickou, se střelným prachem."

"Jasně. Ještě něco?"

"A dávej si pozor. Tohle není jako na primitivních planetách. Chci říct, že přes ten pseudocivilizační nátěr jsou tady díky zločineckému podhoubí v některých ohledech ještě primitivnější, než bys možná čekal. A brutálnější."

"Ano, mámi. A než půjdu do postele, nezapomenu si vyčistit zuby."

"Spíš si nezapomeň vyčistit dívku, se kterou do té postele půjdeš. Terranie IL je proslavené semeniště těch nejbizarnějších pohlavních chorob."

"Rayi," řekl Stone vážně, "tohle byla ta nejcennější rada, kterou mi dneska dal. Děkuju. Myslím to doopravdy."

"Já vím," zaskřípal Ray svým androidím smíchem a odpojit se.

O několik minut později dosedl planetární modul na rozpraskanou betonovou krustu hlavního astroportu Terranie IL.

5

Volgakov měl s Lenghornem domluvený systém, jak ho kontaktovat. Je jasné, že když pracujete jako tajný agent, těžko můžete připustit, aby váš řídící důstojník z pozemské centrály napochodoval do zločineckého doupěte, kam jste se propracovávali několik měsíců, praštil vás do zad, zahalekal: "Nazdar, Same, ty stará páko, jak jde život?" a po straně na vás nenápadně zamrkal. Takže žádné vysílačky, žádný osobní kontakt – alespoň ne při první schůzce. Stará dobrá mrtvá schránka. Každé druhé úterý v měsíci v pět hodin odpoledne, ve třetí uličce napojující se zleva na třídu Va De La Rue, v půjčovně tridi pornografie.

Stone prošel celníci, kde úředník znučeně přelétl jednu z jeho falešných identifikačních karet, převzal od Stonea úplatek a odškrtnl na monitoru, že nákladní prostory planetárního modulu byly řádně prohlédány a nebylo shledáno, že by obsahovaly jakékoliv zboží nezákonné povahy (což byla svým způsobem pravda, čtyřicet milionů dolů není nic proti zákonu). Před astroportem si Stone vzal trans a nechal se odvézt na začátek třídy Va De La Rue.

Va De La Rue byla hlavní tepna Ottrenskina, jednoho ze tří největších měst na Terranii IL. Stejně jako zbytek města, který měl Stone zatím tu čest vidět z okna transu, byla špinavá, oprýskaná a šedá – což ovšem přebíjela zuřivě blikajícími neony a těmi nejbarevnějšími (a nejpodivnějšími) existencemi hemžícími se po celé její délce. Děvky, pasáci, dealeri, robotičtí mesticové, neuroskořápkáři, pouliční zpěváci s chrchlavými břišními reproduktory a usměvaví policisté.

Bylo druhé úterý v měsíci, necelých pět hodin odpoledne, když Stone vešel do třetí uličky zleva a zjistil, že se v ní nenachází jediná půjčovna tridi porna.

Pro jistotu jí prošel tam a zpátky. Nic. Ani jediná tridi pornopůjčovna, dokonce ani nic, co by se jí vzdáleně podobalo, žádný stánek s pulzujícími hambatými časopisy nebo třeba normální tridi půjčovna s foršpány na nejnovější akční filmy za výlohou. Stone se podíval na hodinky. Bylo za sedm minut pět.

Stone vstoupil do prvního krámků, který se mu namanul. Byla to prodejna exotických čajů. Ve vzduchu se vznášela hutná aromatická vůně pomerančové kůry mixované s vanilkou a za pultem kmitala shrbená babka. Bylo tu celkem plno a kupující byli převážně ženského pohlaví. Zákaznice odklápěly pokličky vyřezávaných nádobek, čichaly k čajovým směsím a tlumeně mezi sebou švitořily. Stone se protlačil k pultu, kde zrovna platila étericky vyhlížející dlouhovláška s velkýma očima. Když se vedle ní Stone postavil, blikla po něm pohledem, mohutně zavířila řasami a usmála se.

Stone se na ni taky usmál a zeptal se babky za pultem: "Není tady někde v okolí půjčovna tridi pornografie?"

"Cože?" opáčila babka a natočila k němu levé ucho.

"Půjčovna porna," řekl Stone a podíval se na hodinky. Za pět pět. "Měla by být v téhle ulici."

"Cože?" zeptala se babka a natočila k němu pro změnu pravé ucho.

"PORNO! PŮJČOVNA PORNA! NUTNĚ TO POTŘEBUJU!" zařval Stone stařence do ucha. Ticho, které se v krámě rozhostilo, ho málem ohlušilo.

"Aha," vrásčitá tvář se rozjasnila chápavým úsměvem, "vy myslíte tu tridi půjčovnu, co zrušili minulý měsíc. Jak se místo ní nastěhovala madame Deb."

"Děkuju vám," pravil Stone arazil si cestu mezi konsternovanými zákaznicemi. Dlouhovláška u pultu vypadala, že se rozplácne. Poslední, co zaslechl, než z krámu vypadl, byl stařenin hlas: "Nespěchejte, mladíku, mohla bych vám na to předeptat bromový čaj..." ale pak se dveře za zády našťestí zaklaply.

Když vstupoval do Asyly esotherických sil madame Deb, bylo přesně za tři minuty pět hodin.

"Prosím, posad'te se," vyzvala ho madame Deb ve čtyři hodiny, padesát osm minut, dvanáct sekund. Stone poslechl a rychle přelétl zrakem vybavení v šeru se utápějící místnosti, od těžkých závěsů přes oválný stůl pokrytý dlouhým ručně tkaným ubrusem až po samotnou madame Deb, štihlou, vampyricky půvabnou třicátnici s hlubokým dekoltem a dlouhými černými vlasy splývajícími podél bledého obličeje. Podle Volgakova měla být záznamová schránka s paměťovým krystalem ukryta v podlaze. U paty sloupku s trídí kazetou Orální nezbednice. Informace k nezaplacení.

"Přejete si, abych vám odhalila budoucnost věštbou z karet, z ruky, nebo z koulí?" zeptala se madame Deb.

"Snad z koule," řekl Stone.

"Ne, z koulí. Mám stereo."

Kdyby byl na primitivní planetě, prostě by ji omráčil a celou místnost rychle prohledal. Nedělal to rád, protože Stone se vždy snažil být k ženám galantní, ale někdy – jako třeba tenkrát na Ervě – nebylo vyhnutí. Jenže tady určitě byly nainstalované kamery, o odposlechu ani nemluvě. Stone v životě nepoznal věštitrnu, která by si nepřivydělávala sběrem kompromitujícího materiálu. A být zachycený na pásce, jak prozrazuje mrtvou schránku BSVP, to pro tajného agenta není nejlepší začátek mise.

"Z ruky," odpověděl Stone.

"Podejte mi levou, ta jde od srdce," řekla.

Měla příjemný hluboký alt a ještě příjemnější, kupodivu horké dlaně. Za jiných okolností..., pomyslel si Stone. Ale teď, když se za minutu v mrtvé schránce bude aktivovat paměťový krystal s Lenghornovým vzkazem, na podobné věci nebyl čas.

"Mám hroznou žízeň. Mohla byste mi přinést něco k pití?" zeptal se tiše.

"Ššš," zarazila ho. "Už cítím vibrace." Spustila víčka potažená tlustým nánosem maskary. "Přicházíte zdaleka. Jste obchodní cestující s novým druhem polyinteligentních dámských vlásenek, ale vaše práce vás příliš nenaplnjuje. Jste počtvrté ženatý a máte sedm dětí. Ale neustále jako byste cosi hledal."

"To bude asi kondom," řekl Stone. Pod stolem sevřel ruku v pěst. Jinak to nepůjde, pomyslel si. Prostěji omráčím a hotovo.

"Ššš. Vidím, že to, co hledáte, vbrzku naleznete. Vidím, že během krátké doby potkáte rudovlasou dívku, která vám dá, po čem toužíte. Také vidím, že vám pavouci nepřinesou štěstí. Ale na rudovlasou dívku si dejte pozor. Je nebezpečná a mohla by vás pozřít."

Hodiny kdesi ve tmě a Stoneovy náramkové hodinky současně píply. Bylo přesně pět hodin. Stone se rozmáchl. Ale v půli cesty ruku zastavil.

Madame Deb znenadání otevřela oči. Ale nevypadalo to, že vidí svého zákazníka, jak se jí právě chystá jednu ubalit. Víčka se jí zatřepetala, oči se obrátily v sloup a v šeru místnosti se zalesklo bělmo. "Bar U sebevražedného lachtana," řekla cizím hrubým hlasem. "Dneska večer v jedenáct. Heslo je: 'Dagonští zpívající červi chutnají nejlíp po ránu.' Tvoje odpověď zní: 'Pouze pokud máte hudební sluch.' Než přijdu, moc na sebe neupozorňuj. A doufám, že máš ty prachy." Je fakt dobrý, pomyslel si Stone. Lenghorn je fakt dobrý. Zřejmě se dozvěděl, že se pornopůjčovna bude rušit a co tady bude místo ní, a vyměnil obyčejný paměťový krystal za mentální projektor.

Madame Deb zamrkala. "Co... co se stalo?" otázala se nejistě normálním hlasem.

"Nic," řekl Stone. Vstal, vytáhl z kapsy několik dolů a položil je na stůl. "Ukázala jste mi světlo, teď už vím, co mám dělat. Dala jste mému životu smysl. Nikdy na vás nezapomenu." Políbil zaskočené věštkyni ruku a zmizel.

6

Bar U sebevražedného lachtana se topil v modré a rudé. Tři stěny rozlehlé podzemní místnosti byly vyloženy obrovskými, modře nasvícenými akvárii, v nichž proplouvaly roje červeně světélkujících ryb. Záhlaví nápojového lístku pyšně informovalo, že jde o zubatice peldaronské, "jedny z nejkrásnějších a nejnebezpečnějších mořských tvorů. Strkat do akvária jakoukoliv část těla se nedoporučuje." Akvárium bylo zasazené dokonce i ve stěně za barem, místo obvyklého zrcadla. Za policiemi s pestrobarevnými lahvemi se míhala zubatá hejna.

"...to nejlepší, co jsem si kdy šlehnul, to ti garantuju," vykládal jakýsi napomádaný týpek kolegovi, který jen s údivem přikyvoval. "Vopravdu nářezovej dryák. Je to samozřejmě novinka, čili hustě vymazlená úzkoprofilovčička, ale kdybys fakt chtěl, tak bych ti za čtyři tácy jeden náboj možná..."

Jinak byl bar poloprázdný. Vzadu v boxech kdosi usnul s obličejem na stole a tyč na striptérském pódiu se opuštěně leskla.

Stone dopil třetího panáka lawsona, nechal na barpultu peníze a zvedl se. Bylo tři čtvrtě na dvanáct a za celou dobu se nevynořil nikdo, kdo by si chtěl popovídat o zpívajících červech.

Ve dveřích se objevila dívka.

Byla malá, štihlá, s jemným obličejem a ospalýma očima. Měla na sobě dlouhé černé šaty ke krku, bez rukávů, s rozparkem až k pasu, pod nimi žádné spodní prádlo, bradavky se plasticky rýsovaly pod jemnou látkou. Polodlouhé, temně rudé vlasy se v barovém světle měňavě leskly.

Stone si zase sedl. Dívka nevypadala ani trochu jako Lenghorn na posledních trídí portrétech, ale to bylo to poslední, co by Stoneovi vadilo. Když nebude práce, bude aspoň zábava.

Dívka se posadila k barpultu dvě stoličky od Stonea a objednala si heineken, kterého jí barman promptně napěnil z trubky starožitné pípy. Na Stonea se ani nepodívala.

Vzápětí dorazila skupinka čtyř mužů. Přelétla pohledem bar a s nenucenou rutinou se rozptýlila po místnosti. Dívka nedala najevo, jestli ví, že je sledována. Napila se piva, olízla si pěnu z horního rtu a řekla chraplavě, aniž by pohlédla na Stonea: "Debilní akvárika."

"Proč?" řekl Stone.

"Blbej symbolismus. Leze mi na nervy. Vám ne?"

Zariskoval, že bude za primitiva, a zeptal se: "Jaký symbolismus?"

"Copak to nevidíte? Máj tam jenom červený ryby, co se držej v hejnech. To má bejt určitě metafora pro krev vystříklou do vody, když si podržíte zápěstí nebo něco podobně kreténkýho."

"Hm?"

"U Sebevražedného lachtana."

"Ale lachtan nemá zápěstí." Konečně něco, čím mohl přispět do debaty.

"Má ploutve."

"Jako že si podrží ploutve?"

"Jak jinak by lachtan spáchal sebevraždu?" zeptala se a poprvé na něj pohlédla. "Jmenuju se Alyssa."

"Martin Rock," představil se Stone. "Těší mě, Alyso."

"Mě taky," řekla. "Dagonští zpívající červi chutnají nejlíp po ránu."

A ze čtyř chlápků, kteří ji sledovali, se rázem stal i Stoneův problém. "Pouze pokud máte hudební sluch."

"Počkám na vás venku," řekla tiše. "Neměli by nás vidět spolu odcházet."

Jako by už neviděli, že se spolu bavíme, pomyslel si Stone. Jako by jim to nebylo jasné.

Dopila pivo a odšustila z baru. Ani jeden z těch čtyř se nehnul. Stone počkal čtyři minuty a pak se taky zvedl. Muži seděli a dívali se na něj.

Když procházel kolem toho, co seděl nejbliž východu, kmitl mu periferním viděním pohyb a Stone se vrhl k zemi. Což bylo dobře, protože díky tomu mu kulka s naříznutou špičkou nevyrazila mozek z hlavy, ale pouze rozštípla dveře.

Stone se na zemi překulil a podrazil střelci nohy. Ten spadl na stolek, rozlomil ho a upustil přitom pistoli. Stone se po ní vrhl.

Další muž vyskočil na židli se samopalem v ruce. Stone už měl pistoli v ruce, vystřelil po něm, minul a vzápětí začala všude kolem něj vybuchovat podlaha. Řev samopalné dávky v podzemní místnosti nadělal z ušních bubínků rezonující tamtamy. Druhou ranou se Stone trefil.

Muži vytryskl z kolena chuchvalec krve a samopalník se s překvapeným "jééé" skácel dozadu. Další dva Stone nikde neviděl. Střelec, který zaútočil jako první, se za troskami stolu pohnul, hrábl k opasku, Stone ho knokautoval úderem pažby a muž si ustlal mezi rozsypanými brčky. To, pro co sahal, byl nůž s ergonomickou rukojetí, jaký používají speciální jednotky. Stone se s pistolí v ruce začal opatrně plížit mezi stolky.

Ti dva se mohli řídit podle zvuku. Pod Stonem při plazení praskaly střepey rozbitých sklenic, šramotily odštěpky makrazitových dlaždic a to všechno bylo v nastalém tichu docela dobře slyšet. Fungovalo to lépe než laserový zaměřovač.

O záda se mu tříštily střelbou smetené talíře se slanými buráky a další sklenice, jedna tlustostěnná whiskovka ho udeřila do zátylku a vyrobila mu kvalitní bouli, uši mu rval nepřetržitý řev. Měli také samopaly. Oba. Naštěstí už byl skoro u protivníka s prostřeleným kolenem.

Stone opatrně vykoul přes roh boxu. Přesně jak si myslel: muž tisknoucí si levou rukou prosakující koleno na něj číhal se samopalem drženým nad zemí. Jenomže si myslel, že Stone přijde z druhé strany, a nepočítal s tím, že to obleze. Ve střelbě jeho kolegů navíc úplně zanikly zvuky, které při plížení Stone vydával.

Samopaly se odmlčely – ticho dopadlo jako balík vaty.

"Kuk," zašeptal Stone.

Muž se vyvaleně otočil a Stone ho střelil do obličeje.

Samopaly se zase rozeřvaly.

Stone si vzal od mrtvého zbraň a zkontroloval zásobník. Byl skoro plný. Když někoho maminka naučí neplýtvat, jde to s ním celý život. Až do smrti.

Stone vyprázdnil pistoli do stropu, čistě jen proto, aby vyprovokoval ještě zuřivější štekot automatických zbraní. Opět pršely sklenice a buráky. Stone pár oříšků sebral ze země a začal je žvýkat; čekal, až střelcům zase dojdou náboje.

Buráky byly přesolené. Konečně se dočkal.

Ted'.

Pak se vztyčil se samopalem v ruce.

Jeho soupeři pochopitelně nebyli zas tak stupidní, aby se vystavovali na odiv. Jeden byl zahrabaný za převrácenými stolky, druhý zalehl za stěnu jednoho z boxů. Jediným signálem jejich přítomnosti bylo chvatné cvakání vyměňovaných zásobníků. Trefit je v tuto chvíli bylo absolutně nemožné.

Stone to ani neměl v úmyslu.

Veškerá palba jeho protivníků byla do této chvíle vedena směrem ke dveřím, to znamená proti jediné stěně, v níž nebyla usazená akvária. Na rozdíl od Stonea měli jeho soupeři akvária nejen za zády, ale i po obou stranách. Stiskl spoušť a dlouhou dávkou přejel ty tři stěny ve výši pasu. Stačilo to vrchovatě.

Všech devět akvárií prasklo v tentýž moment.

Vlna je doslova smetla.

V jednu chvíli to byl obyčejný bar plný rozstřílených stolků a převrnutých židlí, s třemi pálicími maniaky, jednou mrtvolou, dvěma vyděšenými feťáky, barmanem ukrývajícím se za pultem a opilcem stále spícím s hlavou na stole. V další už byla všude jen řvoucí masa zpěněné vody.

To byla samozřejmě jen ta první vlna, která vrhla stoly, židle a spícího opilce k protější stěně – vody v akváriích nebylo zas tolik, aby zaplnila bar do rozumné výšky. Ale o vodu Stoneovi, přitisknutému zády k barpultu, ani tak nešlo.

První ze zbývajících samopalníků se vztyčil se strašlivým zaječením. Na první pohled to vypadalo, že rozkvetl – všude po těle byl ověšený rudými poupaty.

Dvacet zubatic peldaronských se prokousávalo do jeho útrobní rychlosti.

Muž se motal, vyl, bezmocně máchal rukama v proudech pulzující krve, které z něj stříkaly jako z abstraktní fontány, až nakonec se zabubláním přepadl přes židli a zůstal ležet. Jeho kolega měl větší štěstí. Ryb se na něj navěsilo jen pět, z toho tři se ještě nestačily prohryzat tuhými rukávy kožené bundy. Navíc muž neztratil hlavu a jednal velmi pohotově. Stone okamžitě pochopil, co má muž v úmyslu, hmátl za sebe a vyrval mosaznou trubku pípy. Pivo vytrysklo ke stropu v bílém gejzíru. Stone přehmátl po kluzkém povrchu trubky a rozkročil se.

Muži se povedlo prudkým švihnutím se zbavit zubatice visící na rukávu, a to tak bravurně, že letěla přímo na Stonea. Stone ji odpálil ukázkovým rozmachem jako při galaktickém mistrovství baseballu a ryba odsvíštila zpátky k nadhazovači. Přímě do obličeje.

Zbytek byl krátký, krvavý a nechutný a jedinou útěchou pro řvoucího muže bylo, že větší část ze své smrti neviděl. Oči šly jako první.

Stone odložil trubku na barpult a začal se brodit směrem k východu.

"Hele, já už ten náboj nechci," řekl feťák ležící ve vodě napomádanému dealerovi. "Lepší než tohle to stejně bejt nemůže." Opilec naplavený pod harampádím u stěny stále spal.

U dveří se Stone zastavil a naposledy se rozhlédl po zdevastovaném baru.

Kdyby tohle viděl lachtan, zřejmě by spáchal sebevraždu.

"Proč vám to trvalo tak dlouho?" potvrdila Alyssa venku na ulici reklamu na dokonalou zvukovou izolaci baru a současně vysvětlila nepřítomnost policie. "A proč máte mokré kalhoty?" upřela na Stonea podezřívavý pohled. Stone jen mávl rukou a oděvachtal k transu, který Alyssa mezitím přivolala. Sedl si na zadní sedadlo. "Kam jedeme?" zeptal se.

Do přítmí kabiny zasvítilo bílé stehno, když si sedala vedle něj. "Višňový sad třicet dva," zadala adresu. Trans se rozjel.

"Co to bylo za lidi?"

"Nevím," odpověděla.

"Kdy se na vás pověsili?"

"Nevím," odpověděla a otočila se.

"Vědomostmi dvakrát nehýříte, co?" konstatoval Stone. "Víte vůbec něco?"

"Vím, že nás zase někdo sleduje."

Stone se také otočil. "Asi druhá směna."

"Asi. Zahněte támhle do ty uličky, vysaďte nás a jeďte na druhý konec města," změnila destinaci.

Trans se zachoval podle jejího pokynu, vyklopil je uprostřed temné uličky a odjel.

"Zvedněte víko toho kanálu," přikázala Alyssa Stoneovi.

"Skvělý," zavrčel, ale poslechl.

"Dělejte, za chvíli jsou tady."

Otvor do kanalizace byl tak černý, že působil jako falešná gumová díra nalepená na silnici. Pohled na Alyssu, jak ve svých večerních šatech a vysokých podpatcích leze do páchnoucí kanalizace, byl přinejmenším zvláštní. Stone zmizel za ní. Ve chvíli, kdy vracel víko kanálu na místo, se v ústí ulice objevila světla transu, který je sledoval.

"Tudy," řekla ze tmy Alyssa. Neviděl ji, ale když prošla kolem něj, zašimraly ho na bradě její vlasy. Vykročil za ní a přestalo mu vadit, že si předtím namočil boty.

V naprosté tmě několikrát zahnuli a přešli jednu křižovátku, než Alyssa řekla: "Stát." Potom se ozvalo zarachocení kovové mříže a rozsvítila se zaprášená žárovka.

Byla to klec důlního výtahu. Stone nastoupil a jeho průvodkyně srazila páku dolů. Začali se i s klecí propadat.

"Příjemně vybavené kanály," pochválil zdvořile Stone.

"Tady všude byly původně doly," odpověděla a pak dobrých pět minut mlčeli, až do chvíle, než klec narazila na dno šachty.

Tentokrát to byla klasická důlní chodba se zpráchnivělými trámy výdřevy. "Pojďte," řekla. "Už to není daleko."

"Co?"

Výšla z klece. "To uvidíte, až tam dojdeme."

Stone se začal rozpomínat, co mu na práci tajného agenta vždycky nejvíc vadilo. Lidi, kteří se v tom moc vyžívali. Který normální člověk by si zřídil pracoviště v opuštěné sloji? "Mám pocit, že to s tím hraním na záhadnou a tajemnou už trochu přeháníte," poznamenal, když vstoupil do chodby.

"A to jsem vám ještě zdaleka nepředvedla všechno," řekla a země se zvedla a praštila ho do obličeje.

To, co následovalo, překonalo jeho nejhorší představy. Nebo nejlepší, jak se to vezme.

Když se probral, měl bouli na čele, levou stranu krku v jednom ohni a ruce a nohy přikurtované k železnému křeslu.

Otočil hlavu a spatřil Alyssu, jak sedí připoutaná k dvojčeti jeho křesla, zhroucená dopředu, rudé vlasy přes obličej.

Rudovlasá dívka vám dá, po čem toužíte, pomyslel si Stone nesmyslně a jakoby z dálky. To určitě. Copak jsem masochista?

Otočil hlavu na druhou stranu a tam uviděl dva muže a jednu ženu. První z mužů měl řídký plnovous a odstávající uši, druhý byl dvoumetrový wrestler, narvaný v overalu. Ženin věk se nedal odhadnout, mohlo ji být čtyřicet, ale taky sedmnáct. Byla hubená, v tričku a těsných černých kalhotách, a měla pečlivě vyholenou hlavu. V ruce držela plastickou láhev s vodou.

"Už přistál," řekla a napila se.

Stone se jí pokusil odpovědět, ale místo toho si vzpomněl na věci, které se staly (staly?) poté, co sebou ve sloji praštil, a slova se mu zasekla v hrdle. Cítil, jak mu naskakuje husí kůže.

Pomalůčku k němu došla a napřáhla ruku. Pálení na levé straně krku ustalo. Pokoušel se zaostřit na její dlaň, ve které svírala cosi, co měl do této chvíle zabodnuté v krku. Vypadalo to jako náboj. Náboj... Za čtyři tisíce... Vymazlená úzkoprofilovčička, pomyslel si. Žena se naklonila a políbila ho.

"Gratuluju," zašeptala. "Právě jsi ochutnal adarhargský jed."

Díky vodě, které se předtím napila, byl její jazyk chladivý a příjemně kluzký.

7

Probudil se a stále byl připoutaný ke křeslu. Už to začíná být trochu fádni, pomyslel si. Vzápětí ho uvědomění vlastní pálicí tváře usvědčilo z omylu, protože pochopil, že se probudil díky facce. Novinka.

Rídký vousáč mu vrazil ještě jednu. Asi pro jistotu.

Holohlavá žena se opírala o zeď vedle velkých červených tlačítek a kouřila venusíánskou cigaretu. Teď, když odezněly účinky drogy, byl Stone schopen odhadnout její věk daleko přesněji. Nemohlo jí být víc než pětadvacet.

Nebyl tentýž den, protože měla jiné kalhoty.

Dostal další facku a už to zase začalo být fádni. Rána mu otočila hlavu doleva, takže zaznamenal, že křeslo, ve kterém seděla Alyssa, je prázdné. U nohou křesla byla malá černá kaluž. Už zaschlá. Nepamatoval si, že by ji tam předtím viděl. Muž s řídkým plnovousem usoudil, že Stone je dostatečně vzhůru. "Tak dobře," řekl. "První otázka: proč nepřišel Volgakov?"

"Kdo?" zeptal se Stone.

Dostal takovou ránu pěstí, až zátylkem narazil na nýtované opěradlo křesla. Vyzáblý vousáč měl překvapivou sílu.

"Proč nepřišel Volgakov?"

"Volga- jak?"

Druhá rána byla ještě větší než ta první.

"Proč nepřišel Volgakov?"

"Jo Volgakov! Vy myslíte Volgakova! Proč jste to neřekl dřív? Toho neznám."

Po následujícím úderu se mu spustila z nosu krev.

"Tak takhle by to nešlo," řekl vyčítavě vousáč a zammul si jedno ze svých odstávajících uší. "Vůbec nikam jsme se nedostali. Pořád jsme u první otázky."

"Přejdi na druhou," navrhla holohlavá žena.

"To by ale nebylo moc systematické, že?" namítl. "To by byl tak trochu bordel, že?"

Pokrčila rameny. Bordel ji nevzrušoval.

"Proč nepřišel Volgakov?"

"Kdo?" vrátil se Stone zlomyslně zpátky na začátek.

Tentokrát to do něj vousáč napálil takovou silou, že mu křuplo v pěstí. "Au! Do prdele!" Začal poskakovat a třepat rukou. Stone se rozesmál a vnějšku měl plná ústa krve crčící mu z nosu. Také holohlavou ženu to pobavilo. Usmála se a pak vykročila ke Stoneovi. "Přejdeme ke druhé, té důležitější otázce," řekla, když se u něj zastavila. Vousáč, který se soustředil na svírající a rozevírající pravačku, neprotestoval. "Kde jsou ty prachy? V planetárním modulu nejsou, tam jsme to prohledali, a nahoře v lodi jsi je určitě nenechal."

Stone se v duchu ušklíbl. Nejlepší sejf je takový, který se nedá najít. Pochopitelně že byly v planetárním modulu a pochopitelně že je nenašli.

"Neboj, máme prostředky, jak to z tebe dostat. A ani se tě přitom nemusíme dotknout."

"Vážně?"

"Zapomněls na tu holku?" popotáhla z cigarety. "Rozříznu jí před tebou břicho, začnu namotávat střeva a řekneš i to, co nevíš."

"To zní zajímavě," řekl Stone. "Už se nemůžu dočkat."

Holohlavá žena a vousáč se na sebe podívali.

"On si myslí, že blafuji," řekl vousáč.

"Ne, myslí si, že ta holka patří k nám," opravila ho.

"Ten je ale mazanej. Toho hned tak někdo nenapálí."

"A taky je to drsňák."

"Mazanej drsňák. Kdepak, z toho to nedostáném. Zabalíme to, Magdo?"

"Zabalíme," řekla Magda. "Nebo počkej – ještě jeden pokus." Naklonila se nad Stonea. "Tak jsme se pobavili a teď vážně. Kde jsou?"

"Kdo?" zeptal se Stone.

Olízla si jazykem (který předtím chutnal tak chladivě, jak si Stone vzpomněl) rty, vyhrnula Stoneovi rukáv a přiložila mu žhnoucí konec cigarety k předloktí. "Kde jsou peníze?" zeptala se a přitlačila. Stone zatnul zuby, ale snažil se, aby na něm nebylo nic vidět. Bude to horší.

"Kde – jsou – ty – peníze?" opakovala a zvolna kroutila cigaretou. Z předloktí se začalo kouřit a místností pomalu vzlínal nepříjemný zápach škvávené kůže a chlupů. "Líbí?"

"Moc," procedil Stone. Krev, která mu kapala na košili, začala být ředěná potem. Žena ho přestala pálit a několika dlouhými šluky zase rozžhavlila konec cigarety. Všiml si, jak kouř s bezmyšlenkovitou ohleduplností vyfoukla stranou, aby mu nešel do obličeje, a kdyby se tak nesoustředil na potlačování bolesti, asi by ho to pobavilo.

"Kde jsou ty peníze?"

"Volgakov? Toho neznám," odpověděl.

Viděl, že začíná být naštvaná, a přesně o to mu šlo. Čím jsou lidi naštvanější, tím víc dělají chyb. "Myslíš si, jak jsi božský, když vydržíš cigaretu na ruce? Řekla bych, že je nejvyšší čas vyzkoušet nový místo. Třeba koule."

"Moment, já myslel, že chcete zaútočit na moje nejslabší místo, ne na nejsilnější," namítl.

"Nechceš radši přejít zpátky k první otázce?" ozval se škodolibě vousáč. "Nebo rovnou skočit na třetí?"

Vztekle Stoneovi začala rozepínat kalhoty.

"Počkej, neblázni," řekl vousáč. "Přece ho nebudeš pálit cigaretou. Když už, tak už. Rovnou mu na varlata připneme akumulátor." A hbitě odněkud od stěny, která se nacházela za Stonem, přivezl skřípající vozíček se zbrusu novým akumulátorem a dvěma naleštěnými svorkami.

Aby mu mohla stáhnout kalhoty, musela mu uvolnit nohy. S cigaretou stále v ústech přešla ke dvěma tlačítkům na stěně proti křeslu. Jak k němu byla zády, všiml si, že má vzadu za kalhotami zastrčenou pistoli zvláštního tvaru. Udeřila dlaní do spodního tlačítka, pouta na nohou s cvaknutím odskočila a vousáč mu začal rvát kalhoty dolů. Čímž se jeho hlava dostala na úroveň Stoneova obličejce.

Mohl si za to sám.

Neměl mít tak odstávající uši.

Chutnalo fakt hnusně. Bylo mastné, s tuhými chloupky a plné ušního mazu. Stone vousáčovo ucho co nejrychleji vyplivl. Počkal, až se jeho řvoucí majitel vztyčí, skrčil nohy, jak nejvíc mohl, a vši silou je vykopl.

Ještě že byl vousáč tak hubený – kdyby měl o deset kilo víc, tak by to nevyšlo. Takhle ho kinetická energie odmrštila přes celou místnost a zády dopadl na tlačítko nacházející se přímo proti Stoneově křeslu.

Pouta na rukou odskočila.

Magda vytrhla ze zadu tu zvláštní pistoli – na feťáčku docela rychle – a namířila ji na Stonea. Ten už byl v té chvíli ale u ní. S kalhotami na půl žerdi docela obdivuhodný výkon. Levačkou popadl zápěstí ruky s pistolí, ruku zkroutil a současně ženu udeřil loktem pravé ruky do zubů. Holá hlava odletěla jako pingpongový míček a Magda se zhroutila dozadu. Pistole zůstala Stoneovi v ruce, při otočce přehmátl, aby ji lépe uchopil, a od boku střelil po vousáčovi, který vsedě u zdi stačil mezitím vytáhnout vlastní zbraň, pro změnu obyčejný revolver.

Syklo to a vousáč spadl naznak. Z oka mu trčel stejný náboj, jaký měl Stone ještě včera (předevčirem?) zaražený v krku. Stone sebral vousáčovi revolver, natáhl si kalhoty a se zbraní v každé ruce vyšel ze dveří. Zjistil, že se nachází na konci dlouhé úzké chodby ze spárovaného betoklassu. Nikde v dohledu nebyly žádné jiné dveře a druhý konec chodby se utápěl ve tmě.

Začal postupovat dopředu.

Šel asi dvacet sekund, když zaslechl ten hluk. Nezněl moc příjemně. Znělo to jako sporadická střelba. A znělo to taky jako dusot několika párů těžkých bot. A velice rychle se to blížilo.

Stone neviděl jinou možnost než se obrátit a běžet směrem, odkud přišel. V mučirně bude mít aspoň nějakou šanci. V chodbě neměl žádnou.

Vpadl do místnosti a přitiskl se ke stěně vedle dveří.

Střelba už slyšet nebyla, zato dusot nohou se blížil čím dál rychleji.

Pohledem se přesvědčil, že se vousáč ani Magda nehýbají.

Dusot zabubnoval těsně za dveřmi.

"Na tři," řekl nějaký hlas.

Stone zamířil adarharským dávkovačem na dveře, v úrovni hlavy, a druhou ruku (-jedna-) s revolverem nasměroval zhruba do poloviny (-dva-) místnosti, kde by se měl objevit první z útočníků, pokud proskočí dveřmi.

"Tři."

Vletěli do dveří a Stone naráz stiskl obě spouště. Prvního, který skočil do místnosti, kulka zastavila v letu, druhý, s dávkou adarharského jedu za uchem, se zhroutil pod nohy svých kolegů. Ostatní čtyři okamžitě obrátili ústí zbraní ke Stoneovi...

"Stop!" zařval jeden z nich.

Stone ho poznal jen díky tomu, že byl v košili. Kdyby měl na sobě bundu jako posledně, zakryla by nůž s ergonomickou rukojetí, jaký používají speciální jednotky.

"Myslel jsem, že ses v tom baru utopil," poznamenal směrem k němu.

"Zachránil mě barman," vysvětlil mu muž. "Chtěl, abych to zaplatil."

"A zaplatil jsi?" zeptal se Stone.

Muž se ušklíbl. "Víš co? Zapni se."

Není nic trapnějšího než zjistit, že jste celou dobu akčně běhali s otevřeným poklopem. Š Další z mužů to už nevydržel:

"Proč ho nesejmeme?"

"Protože s nima není takovej kamarád, jak jsme si původně mysleli," řekl muž s ergonomickým nožem a kývl směrem k ležícím tělům.

"Aha," vzdychl kolega. "A pro koho pracuje?"

"Pro koho pracuje?" zeptal se muž Stonea. Vzápětí se Magda se zachrchláním posadila, vyplivla úlomky zubů a jeden z těch čtyř se vyděsil a prostřelil ji hlavu.

"Výborně," řekl Stone. "Úžasně. Naprosto skvěle. Tohle je opravdu nejlepší cesta, jak získat nějaké informace."

"My tady nejsme od toho, abysme získávali nějaký informace," řekl muž s ergonomickým nožem, čímž Stoneovi neřekl nic nového. Žoldáky poznal na první pohled. "O jaký informace ti jde?"

"Řekněme, že tady někoho hledám," odpověděl Stone.

"Jo. Ale ta je mrtvá. Viděli jsme tělo."

"Kdo?" zeptal se Stone.

"Ta holka, co s tebou byla v baru. Když jsme to tady prohledávali, našli jsme ji připravenou u spalovacího kotle."

"Tedy tu jsem ani tak na mysl neměl," opáčil Stone. "Hledám někoho mnohem ošklivějšího."

"Lenghorn tady taky není," řekl muž. "To vím naprosto jistě, protože toho nás sem poslali zabít."

Stone se na něj podíval. "Asi je načase si vážně promluvit."

"Taky bych řek," zabručel žoldák. "Vemem tě na snídani."

8

Snídaně se skládala ze tří deci ananasového džusu a dvou suchých topinek a nic z toho nedostal Stone. Všechno to za důkladného žvýkání a odpovědného polykání, s dlouhými přestávkami, lok po loku, sousto po soustu, zlikvidoval během jejich konverzace Schneider.

"Ze začátku to nevypadalo tak složitě," posteskl si a upil džusu. Byl to menší úhledný chlapík s ustupujícími vlasy, který vypadal, že toho během poslední doby moc nenaspal.

"Ten samý pocit jsem měl i já," řekl Stone. Zašilhal po zbylé topince a odehnal ováda velikosti dvoumístného helijetu. Seděli v trávě za městem a bledé slunce se pokoušelo vydrápat z pastí horizontu. Žoldáci stáli pět metrů za nimi, u zaparkovaných transů.

Stone zatím stačil pochopit, že Schneider neví nic o tom, že on a Lenghorn jsou agenti BSVP. Považoval Stonea za zástupce jakéhosi Lenghornova sponzora, který měl doručit čtyřicet milionů dolsů, čemuž se Schneider snažil za každou cenu zabránit. Proč, to Stone ještě netušil.

"Jistě, jenže vy jste podle všeho nevěděl, oč ve skutečnosti jde," poznamenal Schneider. "Zřejmě jste si myslel, že ty peníze jsou na výkupné za profesora Gonzalese."

Stone nehnul ani brvou. "Každý z nás občas žije v bludu," řekl lakonicky.

"Jistě. A musím říct, že se vašemu sponzorovi vůbec nedivím, že po té nabídce skočil. Mít profesora Gonzalese, to by bylo ternó. Bohužel něco takového patří spíš do říše pohádek. A vašemu zaměstnavateli pochopitelně nemohli říct, nač ty peníze ve skutečnosti potřebují."

"Oni?" zeptal se Stone v naději, že uslyší nějakou zajímavou konspirační teorii.

"Adarhargský klan. Ti, co unesli Lenghorna. Tedy si to alespoň myslíme."

Stone se rozhodl přiznat k něčemu, co Schneider už stejně vytušil, a sice, že "to, že byl Lenghorn unesený, je pro mě nová zpráva".

"Možná ne unesený, ale zavražděný. Každopádně to byl náš nejspolehlivější dealer v téhle oblasti, a když před měsícem zmizel, začali jsme se přirozeně zajímat, co se s ním stalo."

Stoneovi to začalo zapadat do sebe. Schneider byl zástupce výrobců drog. Odhadoval to na fim, nejtvrdší a nejúčinnější drogu v Galaxii (to bývalo, ozval se hlas ve Stoneově hlavě odněkud z míst, kam vytlačil vzpomínky na to, co zažil po první dávce adarhargského jedu), jejíž vlastnictví se podle takzvaného Thajského dodatku trestalo okamžitou popravou. Lenghorn působil v rámci falešné identity tajného agenta jako dealer fimu a pracoval se vzhůru distributorskou hierarchií. A pak ho zřejmě někdo sejmul. Podle Schneidera někdo z adarhargského klanu.

"Nevím, co s ním udělali, ale viditelně z něj dostali kontakt na vašeho mecenáše – důkazem toho je, že jste tady. Potřebují těch čtyřicet milionů za každou cenu, jinak jsou nahaní."

"K čemu?"

Schneider na něj pohlédl. Jeho malá ústa se rytmicky pohybovala, jak zpracovával další sousto topinky. Konečně polkl. "To je snad jasné, pane..."

"Marvin Stonehenge."

"...pane Stonehengi. Aby se jim vrátily vložené náklady, musí teď nakoupit z Adarhargu velkou zásilku a vrhnout tu novinku, ten takzvaný adarhargský jed, na vnitřní planety Unie, na Zemi, Venusi, prostě na hlavní trhy."

Dál nemusel pokračovat. Teď už to Stoneovi bylo naprosto jasné. Adarhargský jed zažil na vlastní kůži. A musel si přiznat, že ani náhodou netuší, jestli by to chtěl zažít ještě jednou. Což bylo dost zvláštní, protože u drog to obvykle věděl.

Takže pokud by se "jim" povedlo adarhargský jed uvést na centrální drogovou scénu Pozemské unie, za pár týdnů po fimu neštěkne ani pudl. Čili jim Schneider musel překazít předání peněz za každou cenu – a jak jinak, než že se U sebevražděného lachtana pokusí zabít muže, který přivezl peníze? Jediné, co Stoneovi nebylo jasné: proč místo toho, aby mu Schneider tohle všechno vykládal, nedá prostě pokyn svým najatým zabijákům?

"Musím přiznat, že jediné, co mi není jasné, je, proč místo toho, abyste mi tohle všechno vykládal, nedáte prostě pokyn svým najatým zabijákům," nevydržel to.

Schneider dojedl a oprášil si prsty od drobků. "Protože mám pocit, že by pro mě jiná varianta mohla být výhodnější."

Zaprvé: vy jste se s nimi evidentně nedohodl. To dává prostor k dohodě s druhou stranou, tedy s námi. Zadruhé: kdybychom vás zabili, nikdy nemůžeme vyloučit, že adarhargský klan ten váš utajený sejf nakonec najde. Mít vás na naší straně je pro nás daleko bezpečnější. Zatřetí, a to je váš důvod pro spojení s námi: i kdybyste celou tu transakci s adarhargským klanem přežil – o čemž silně pochybuju, ale berme to jako možnost, která po tom, co jste předvedl U sebevražděného lachtana není vyloučená – vrátil byste se ke svému zaměstnavateli bez peněz i bez profesora Gonzalese. Poněkud neuspokojivý výsledek, že, pane Stonehengi?"

"Poněkud," souhlasil Stone. "Takže spolupráce?"

Schneider vstal a zvedl z trávy ručník hotelu Gala Ottrenskino, na kterém seděl. "Můžeme tomu tak říkat."

Stone se také postavil. "Fajn. Jaký bude další krok?"

"Mučení Henka. Toho vousáče, kterému jste ukousl ucho," vysvětlil Schneider. "Dnes večer."

"Přijmout vaše pozvání mi bude potěšením," usmál se Stone.

Vracet se na astrodrom do planetárního modulu nebylo moc bezpečné, takže si na Va De La Rue naslepo vybral jeden z menších hotelů. Zaplatil za odvoz, vkročil do omšelé haly s vupperplastovými palmami a madame Deb řekla: "No konečně! Čekám tu na vás už od věčejška!"

Po přestřelce v baru, únosu, mučení, vyjednávání s drogovou mafii a po adarhargském jedu (hlavně po adarhargském jedu) neměl Stone moc náladu na překvapení. Smýkl s madame za palmu a zasyčel: "Jak jste věděla, že mě tady najdete?"

"Jsem přece věštkyně," pravila madame Deb.

"Jo, jasně," řekl a do páteře mu vystřelil tak silný impuls bolesti, že si v první chvíli myslel, že ho zase někdo střílil. Co to sakra bylo?

"Co je vám?" zeptala se madame Deb. "Vypadáte hrozně."

"Nic mi není."

"Nelžete mi."

"Uhádněte to sama. Jste přece věštkyně."

"Nebudte protivný," řekla. "Jenom mě zajímalo, jestli nepotřebujete pomoc."

Stoneovi mimoděk oči sklouzly do jejího výstřihu a bylo mu náhle jasné, co teď potřebuje. "Proč tu na mě čekáte?" zeptal se.

Zaváhala. "Musím se vám k něčemu přiznat."

"Jste chlap."

"Co? Ne! Proč?"

"To nic, chtěl jsem se ujistit. K čemu se mi chcete přiznat?"

"Víte," několikrát se nadechla a zamávala dlouhými řasami, "chtěla bych vám říct, že přestože dělám věštkyni už poměrně dlouho – tedy ne zas tak dlouho, ale prostě nějaký čas – tak něco podobného jako s vámi předevčírem se mi ještě nestalo."

"Co máte na mysli?"

"Ano, já vím, vy jste si asi ničeho nevšiml, ale věřte mi, to bylo poprvé, co do mě astrální energie vstoupila tak – tak silným způsobem. V hlubším transu jsem se nikdy předtím neocitla. A když jsem o tom zpětně uvažovala, dospěla jsem k jedinému možnému závěru. Totiž že to musí mít něco společného s vámi."

"Tedy, madame Deb," řekl Stone, "já vám nebudu lhát – ostatně vy byste to stejně okamžitě poznala, protože jste nejcitlivější médium, s jakým jsem se v životě setkal. Ano, má to něco společného se mnou."

"Ach," vzdychla a položila mu dlaň na hrud'. "Já to věděla! Věděla jsem to!"

"Taky já jsem cítil to, říkáme tomu třeba vibrace nebo magnetismus, prostě ono pulzující pouto mezi námi, ale netušil jsem, o čem jde. Koneckonců jsem jen prostý obchodní cestující s novým druhem polyinteligentních dámských vlásenek. Ale cítil jsem to od chvíle, kdy jsem překročil práh vašeho azylu."

"Ano! Já také! Také jsem to cítila!"

"Nuže, madame," řekl Stone, "pokud už samo naše setkání vyvolalo tak bouřlivou reakci paranormálních sil, dokážete si představit, co se stane po tomhle?"

Přestože viděla do budoucnosti, na ten polibek zřejmě nebyla připravena. Ovšem vyrovnala se s ním se ctí, jako většina normálních smrtelníků, které Stone poznal.

"Ach," zasténala pak. "Ano. Ano. Cítím, že to přichází. Dnes uslyším jejich hlasy. Hlasy záhrobních bytostí."

"To si pište. Připravte se na průnik do nejvyšších astrálních sfér."

Později na pokoji už si na hlasy ani nevzpomněla.

9

Henk hlasitě křičel. Ale tentokrát za to nemohl Stone. Mohl za to muž, kterému Schneider a jeho hoši říkali Gynekolog. Proti jeho úsporné a přesné práci byly hrátky s cigaretou a akumulátorem, o které se pokoušeli Henk a Magda, čirým amatérismem.

Henk řekl i to, co nevěděl. Bohužel toho, co nevěděl, bylo výrazně víc než toho, co věděl. Henk byl malá ryba.

Jeho klanový mistr se jmenoval Ma Lwan. Klanoví mistři přímo podléhali hlavnímu šéfovi, k němuž Henk neměl přístup.

O akci "peníze na adarhargský jed" věděl jen to, že je měl přinést člověk jménem Volgakov a že se to nestalo. On osobně adarhargský jed nebral, jel ještě ve starém dobrém fimu (Stone viděl, jak to Schneidera potěšilo), o tom, co udělali s Lenghornem, nic nevěděl, ale on sám nikdy nikomu nic neprovedl, to ať mu proboha věří (Stone si vzpomněl na Alyssino mrtvé nahé tělo s tmavými podlitinami, připravené na roštu u spalovacího kotle, tak jak ho viděl, než s Ergonomickým nožem opustil výslechový komplex), a ať mu taky věří, že další plány klanu nezná. Jak se Gynekolog přesvědčil, opravdu je neznal. Ale znal hesla, znal kódy, znal své kolegy. A hlavně znal hlavní ottrenskinskou základnu adarhargského klanu.

"Myslím, že bychom na ni měli zaútočit. A to co nejdřív," řekl Stone Schneiderovi, Ergonomickému noži a fitnessovému svalovci, který se jmenoval Ollie. Ostatní žoldáci (teprve teď je Stone viděl všechny, bylo jich celkem dvacet pět) stáli stranou a kouřili, Gynekolog si sundával zakrvácenou gumovou zástěru. Henk nedělal nic, jelikož byl mrtvý.

"Proč myslíte?" zeptal se Schneider.

Pochopitelně jim nemohl říct pravdu, a sice že doufá, že tam najde Lenghorna. "Neutralizace toho jejich mučičiho podzemního kutlochu jim sice způsobila jisté škody, ale ani v nejmenším je to nezbavilo akceschopnosti. Určitě připravují další krok, který je nějakým způsobem dovede k penězům. Musíme je zneškodnit dřív, než se jim to povede."

"Říkal jste, že vaše peníze jsou v bezpečí," namítl Schneider.

"Jistě, ale nesmíme zapomínat, že by ty peníze mohli sehnat jinak."

"Jak?" zajímalo Ollieho.

Stone pokrčil rameny. "Vyloupí trezor ministerstva financí, zažádají si o stavební spoření, jak to mám vědět?"

"Má pravdu," řekl Schneider. "Nesmíme zapomínat na to, že jsou zoufalí. Rozjetí adarhargského jedu je stále hodně peněz a oni dluží, na koho se podívají – můžeme se od nich nadít čehokoliv."

"Chtěl bych se s co nejupřímnější lítostí omluvit," přistoupil k nim Gynekolog a stahoval si gumové rukavice, "že mi to trvalo tak dlouho."

"Tři hodiny padesát dva minut," řekl Ergonomický nůž.

"Právě. Víte, že se specializuji na ženy. Kdyby to byla žena, určitě bych se dostal pod dvě hodiny."

"Škoda, že jste to neřekl dřív, mohli jsme mu změnit pohlaví," pokýval hlavou Stone.

Gynekolog se na něj podíval a přestal si stahovat rukavice, jako by zamrzl uprostřed pohybu. "S veškerou úctou, pane, ale musím se přiznat, že na této poznámce neshledávám pranic vtipného."

"Ne. Já vlastně taky ne," řekl Stone. Chvilí bylo ticho, rušené jenom gumovým zamlaskáním, jak si Gynekolog sloupil použité rukavice.

"Dobře. Zaútočíme na ně dnes nad ránem," řekl Schneider.

"Máme si vzít počítačem řízený střely?" zeptal se Ollie Ergonomického nože.

"Rozhodně," odpověděl tázaný.

"Jste docela dobře vybavení, což?" poznamenal Stone, který si vzpomněl, co mu Ray říkal o technické úrovni zbrojních systémů na Terranii II.

"Taky nejsou levní," neodpustil si Schneider.

"To tedy budete muset narvat dětem ve školách o hodně víc cukrátek, abyste tyhle hochy měli z čeho zaplatit," zašklebil se Stone. Schneider se k němu obrátil a Stone si pomyslel, že to s tím bodrým cynismem pana Stonehenge možná přehnal.

"Vy toho o financování podobných operací moc nevíte, že, pane Stonehengi?" zeptal se Schneider.

"To víte, drogy nejsou můj obor."

"Zajímavé. A co je vlastně váš obor, pane Stonehengi?"

"Obchodní transakce."

"Teda na obchodníka to umíte zatraceně dobře se samopalem," hodil jen tak do vzduchu Ergonomický nůž. v

"To víte, nelitostný svět financí..."

"Taky s pistolí. Zřejmě se zbraněmi vůbec."

"Dobře, koneckonců není proč to tajit," obrátil Stone. "Pracoval jsem před lety na Ministerstvu galaktických vztahů, v sekci nehumanoidních entit, a byl jsem přidělen jako osobní tajemník k diplomatické misi inteligentních olihní z Prezzequ 12. Problém byl v tom, že ony měly strašlivý strach, že na ně jedna revolucionářská plžovka spáchá telepatický atentát – konkrétně byly posedlé představou, že je donutí spáchat harakiri dezertovou lopatičkou. Nejenže jejich kuchař musel veškeré zákusky mixovat a podávat v půllitru s brčkem, ale vynutily si, abych podstoupil kompletní bojový výcvik, pomocí něhož bych byl schopen je ochránit před plžovkami, ústřicemi a další podobnou anarchistickou sběří. Takže kromě ovládání střelných zbraní a základů bojových sportů umím taky šermovat a jezdit na koni. Čistě pro případ, že by byl život nějaké olihně v ohrožení."

Chvilí bylo naprosté ticho. Pak Schneider prohlásil. "To znělo velmi zajímavě."

"A dost nepravděpodobně," dodal Ergonomický nůž.

"Která část?" zeptal se Stone.

"Telepatický atentát," řekl Schneider.

"Inteligentní olihně," řekl Ergonomický nůž.

"Že umíte jezdit na koni," řekl Ollie.

"Vezmu to po řadě," navrhl Stone. "Pane Schneidře, telepatický atentát je běžnou, i když pravda nepříliš často používanou zbraní galaktického terorismu už dobrých dvacet let. Dan Pella před sedmnácti lety, guvernér Terranie XXV před třinácti lety, několik nižších politických představitelů na Venusii – i když tam se původně myslelo, že se jen zcvokli z pití. Pravda, příliš se o těchto kauzách nemluví, a případů, kdy teroristé získají na svou stranu výkonného telepata, není mnoho, ale to ještě neznamená, že tyto atentáty neexistují. Dále: inteligentní olihně. Víte, že Pozemská unie je v kontaktu s kosmickými žízalami – protože obyvatelé Juubu nic jiného v podstatě nejsou – a parazitními houbami dorozumívajícími se něčím, co nápadně připomíná hlasité krkání – a vy odmítáte uvěřit olihním? Nezlobte se, ale to spíš svědčí o vašem malém politickém rozhledu, stejně jako to, že neznáte planetu Prezzeq 12. A jízda na koni? K tomu můžu říct jen jedno: přiveďte mi koně!"

Tentokrát bylo ticho podstatně delší. Páni, pomyslel si Stone, dostal jsem je. Není divu. Málem jsem tomu začal věřit i já sám.

Schneider si odkašlal a požádal Gynekologa, aby je jako obvykle zbavil těla, s čímž Gynekolog prostřednictvím několika pseudočínsky ponížených vět souhlasil. Ergonomický nůž nadhodil, že by tedy měli vypracovat nějaký rozumný plán operace, s čímž pro změnu souhlasili úplně všichni, a proto nastoupili do obou helijetů a nechali Gynekologa na pasece samotného s mrtvým Henkem. Koneckonců už byla stejně tma, takže výhled na hory za městem v této chvíli nestál za moc, jak Schneider správně poznamenal.

Stone a Ollie přistoupili k přepážce, Stone vytáhl svou kartu a řekl úředníkovi: "Chtěl bych se podívat do svého planetárního modulu. Je na 24BC."

"Jistě, pane," odpověděl naoko lhotejně úředník, ale Stone viděl, jak mu ve tváři na okamžik cosi prokmitlo. Počkal, až

úředník projede kartu a uvolní průchod, a s pokývnutím si ji vzal zpátky. Pak popadl úředníka za kravatu a přitáhl si ho. "Cococoseděje," zameklal úředník.

"Poslouchej, chlapče," řekl mu Stone, "moc dobře vím, co se teď chystáš udělat, a varuju tě: nevolej nikam. Jistě, možná by sis vydělal pár dolů od adarhargského klanu, ale to za to riziko nestojí. Protože tady já a můj kámoš," ukázal palcem přes rameno na zachmuřeného Ollieho, "jsme z drogové mafie a zabíjíme lidi na potkání, je ti to jasný?"

"A-a-ano, jasný," vypravil ze sebe úředník.

"Tak fajn, hochu. Hlavně myslí na své zdraví," procedil Stone svým nejdrsnějším gangsterským tónem a pustil kravatu. S Olliem vstoupili do modulu a usadili se v řídicí kabině. Stone zapnul subprostorovou vysílačku. "Bude to chvíli trvat, než se spojíme se svým zaměstnavatelem," řekl Olliemu.

"Žádný spěch. Stejně si musím teď odskočit," opáčil Ollie.

Stone přikývl. S tím, že se Ollie okamžitě po vstupu na palubu pokusí prohledat modul a najít skrytý sejf, samozřejmě počítal.

Počkal, až Ollie vyjde z pilotní kabiny, a naklepal do vysílačky Rayovu frekvenci. Spojení naskočilo během několika sekund.

"Zdravím, Rayi. Jak to tam u tebe vypadá?" zeptal se. "Co operace paměťových bloků?"

"Ahoj, Marku," ozval se z reproduktorů hlas androida. "Ze dvou třetin hotovo. Hned jak skončíme, tak k tobě vyrazím. A co ty? Jak se držíš?"

"Jsem teď jedna ruka s drogovými bossy. Ale to hlavní se mi pořád nedaří: nemůžu najít Lenghorna."

"Možná je mrtvý."

"To si Schneider, ten chlápek od fimové mafie, myslí taky. Navíc tvrdí, že to s profesorem Gonzalesem byla jenom bouda."

"Pravděpodobnostní výpočet hovoří pro něj. Že se profesor Gonzales po tolika letech vynoří na zapadlé planetě ve vnějším pásmu, nebylo moc reálné."

"Šance to byla. Uvidíme. Teď chceme přepadnout základnu adarhargského klanu, který Lenghorna údajně unesl. Snad tam najdu nějaké stopy. Že bych tam našel přímo Lenghorna, v to nedoufám."

"V tomhle ti asi moc neporadím, Marku. Jak mi to líčíš, situace je dost nejasná. Klíčem ke všemu bude asi Lenghorn – jen on by ti mohl zřejmě říct, co se doopravdy děje."

"Pokud je Lenghorn mrtvý, tak si tam vyberu někoho jiného, kdo bude vypadat zasněženě, a doufám, že ten mi to řekne taky. Naučil jsem se pár triků, jak pomoci lidem, aby ti řekli pravdu. Od jednoho chlapíka. Říká se mu tady Gynekolog."

"Podáš hlášení generálu Khovovi?"

"Zatím není o čem. Ozvu se mu, až něco budu mít."

"Jak myslíš, Marku."

"Musím končit, než se vrátí kolega mafján."

"Dobře. Měj se. Dorazím hned, jak to půjde."

"V pořádku. Díky." Stone vypnul vysílačku.

"Jak to šlo?" zeptal se kysele se tvářícího Ollieho, který vstoupil do kabiny. Podle jeho výrazu bylo jasné, že sejf je i nadále neodhalen a v naprostém bezpečí. "Všechno v pořádku?"

"Co by nemělo být v pořádku?" odsekl Ollie. "Dyť jsem byl jenom na malý."

"No jasně. Jasně," přikývl. Stone. "Myslel jsem, jako že je fajn, že prostata pořád funguje. To je fakt bezva."

Ollie mu věnoval zakyslý pohled a posadil se do křesla kopilota. "Nějak se nic neděje," řekl.

Stone pohlédl na hodinky. "Odhaduju, že to musí přijít každou chvíli."

"Myslíte, že na to skočí?" zeptal se Ollie.

Na to Stone nemusel odpovídat, protože planetárním modulem otřásl první výbuch.

10

Naštěstí neměli ani pulzní zbraně, ani laserová děla, ani atomizační munice; napálili to do planetárního modulu obyčejnou střelou země-země. Což ochranné pole modulu bez problémů vydrželo.

"Odkud to šlo?"

"Támhle od té servisní budovy," odpověděl Stone a vzápětí jim křesly zahoupala exploze číslo dvě, opět ztlumená ochranným polem.

"A tohle šlo odněkud z druhé strany," konstatoval Ollie.

"Skvělé," přikývl Stone a spojil se vysílačkou se Schneiderem.

"Tady Marvin Stonehenge. Adarhargský klan na nás právě zaútočil. Nejméně dva solidně ozbrojené týmy, raketometry a tak. Myslím, že to vyšlo. Vypadá to, že mají většinu svých sil tady, přesně jak jsme předpokládali. Můžete vlétnout do jejich bunkru."

"Výborně," ozval se v reproduktoru Schneiderův hlas. "Jdeme na to. Ozvu se, až budeme hotovi. Konec."

Stone se odpojil a suše oznámil: "Všechno jde podle plánu."

Od servisní budovy přisvištěly dvě rakety těsně za sebou, následované třetí z druhé strany, a silový štít modulu nebezpečně zavibroval. Energetický ukazatel s táhlým zahučením poklesl, jak štít dočerpával rezervu.

"Vydrží to?" zeptal se Ollie.

"Určitě," odpověděl Stone. "Je kalibrovaný na pohlcení daleko většího množství energie, než je výbuch obyčejné rakety tohoto typu. Ovšem..." Další dvě exploze. Nedostatkem munice rozhodně netrpěli, "...i soustavně dopadající krupěj může kámen prorazit."

"Čínská moudrost?"

"Ne, irská moudrost: Zvlášť když je to krupěj nitroglycerinu. A kromě toho..." Další tři exploze. Signalizační čísla

silového štítu sklouzla do červeného pásma, "...není důvod jim neodpovědět. Když můžeme."

Stone stiskl tlačítko a z trupu vyjel svazek hlavní dezintegračního čtyřčete, menšího bratra toho, který byl proti všem předpisům SDPP namontován na Merkurovi. Zadal počítači data pro jednosměrnou propustnost štítu v nepravidelných intervalech v souladu se střelbou a zčernalou náplastí obtočená rukojeť joysticku mu sama vklouzla do ruky. Do ochranného pole narazila další raketa. Otřes shodil ze stolu špinavý talíř.

"Vy svině," pravil Stone. "To byl můj nejoblíbenější špinavý talíř. Za to zaplatíte."

Morseovka svítících střel pročísla vzduch a roztrhala přední část servisní budovy na cáry.

"Dyt' se ani nerozbil," řekl Ollie.

"Co?"

"Ten talíř."

"Ale bude z toho mít celoživotní trauma."

Další dlouhá dávka z dezintegračního čtyřčete rozsekala na kusy pravou nosnou zeď a servisní budova se začala sesouvat. Z kouře vyklopýtal dvě postavičky. Jedna nesla raketomet. Stone pohládl "fire". Dezintegrační čtyřče postavičky dezintegrovalo.

"A teď druhá strana," řekl Stone, ale otočku nedokončil. Do planetárního modulu narazilo něco, co během sekundy zrušilo veškeré silové pole a otřásl s nimi tak, že si Ollie rozbil hlavu o hranu řídicího pultu.

"Kde sakra sebrali vysavač?" zeptal se Stone a pokosil extrémně dlouhou svítící dávkou dobrou čtvrtinu svého výhledu. "A kde krucinál jsou?"

"Vysavač" byla střela, která ke svému odpálení využívala energii cíle, se kterým přišla do styku. Další výbuch už nebyla taková legrace. Modul zasténal jako tyranosaurus se střevními problémy a světla v kabině zhasla a rozsvítila se, zhasla a rozsvítila se. Řídicí pult vzplál ohňostrojem rudých kontrollek. "Ksaku!" Stone pustil rukojeť čtyřčete.

"Co to vyvádíš?" zaječel Ollie a držel se za krvácející čelo. "Využívám naší výhody," odpověděl Stone. "Mobilnosti."

Zapnul vysílačku, ze které se okamžitě vyvalila spleť výkřiků z kontrolní věže, v níž zaznívala hlavně slova "střelba",

"demolice" a "pane Rollingstone, vy jste se zbláznil", a řekl: "Žádám o povolení ke startu." "Ani náhodou, vy

psychopate!" zaječel kdosi. "Tady stání 24BC, slyším," odpověděl Stone. "Děkuji za udělení povolení."

"Ty debi..." stačil vykřiknout dispečer, než ho Stone vypnul a spustil startovací sekvenci. Ollie se začal chvatně kurtovat ke křeslu.

Trysky zaduněly a modul se zvedl přesně ve chvíli, kdy k nim, následován načechranou bílou čarou, zamířil třetí vysavač.

Stone ani nemusel Olliemu říkat, aby se držel. Pokoušet se s planetárním modulem o skok do výšky není věc, která by se v pilotní škole doporučovala.

Ollie si prokousl jazyk.

Nicméně střela hvízdla pod nimi a zasáhla odbavovací halu. "Tohle bude určitě zase na mě," posteskl si Stone a vybarvil oblast pod sebou dezintegračním fixem. Tentokrát účinně. Zpoza jednoho z přistávacích modulů se začali hrnout lidé a blikat na Stonea hlavními puškami. Stone jim zablikal v odpověď.

Pak nabral výšku a zapnul vysílačku. "Jestli mi nebudete do počítače dodávat letová data, velice pravděpodobně se s někým srazím," ohlásil zdvořile a zase zuřivé skřeky utnul. Poté pohlédl na Ollieho, který si jeden nasáklý kapesník držel na čele, zatímco do druhého plival krev. "Myslím, že je akorát tak čas, abychom se podívali, jak si vede Schneider."

Schneider si vedl dobře. Hlavní základna adarhargského klanu v Ottrenskinu se nacházela v nepoužívaném továrním komplexu na severním okraji města. Schneiderovo komando ho vyčistilo důkladně – z celkového počtu jednatřiceti lidí nechala parta Ergonomického nože žít jen dva, u kterých byla reálná pravděpodobnost, že budou něco vědět. Oba zajatci, jeden tlustý muž a jedna hubená žena, spoutaní lepicí páskou, teď čekali, až budou eskortováni ke Gynékologovi.

Ani jeden z těch jednatřiceti lidí nebyl Lenghorn. A nikde po něm nenašli sebemenší stopu.

Stone pro jistotu nenápadně celou oblast projel biodetektorem, ale výsledek byl nulový. Kromě nalezených osob se tu nenacházel jediný živý člověk.

Ergonomický nůž a jeho lidé nakládali do helijetů nalezené zbraně a munici. Adarhargského jedu našli jen pár desítek dávek. Klan byl na suchu. Ale čeho kupodivu našli dost, byly peníze. V sejfech bylo pětadvacet milionů v malých bankovkách.

"Zisk z posledního kola dealování," poznamenal Schneider. "Zřejmě těch čtyřicet milionů chtěli dát dohromady ze záložního kapitálu. Ještě že jsme jim to tady vybilili. Navíc se nám ty peníze teď docela hodí. Nemáte představu, jak jsou policajti v Ottrenskinu drazí."

"To mi připomíná," řekl Stone, "že si s vámi musím promluvit o mimořádných výdajích na úplatky pro hlavní astroport. Abych se tam zase mohl se svým planetárním modulem ukázat."

Schneider se na něj podíval pohledem datlice, která právě zjistila, že jedno z jejích mláďat kuká.

"A co šéf? Toho jste tady nenašli?" zeptal se Stone.

Schneider jenom zavrtěl hlavou. "Nebyl tady. Nejcennější úlovky jsou támhle," ukázal bradou k sešněrovaným tělům. "Zástupkyně klanového mistra Ma Lwana a hlavní účetní. Odhaduju, že z celého klanu už moc lidí nezůstalo – tak patnáct dvacet – ale bohužel většinou klanoví mistři. Je možné, že odjeli do Adarhargu, do továrny, a smlouvají tam s výrobci, jestli by jim to nenapsali na dluh."

"Tak tam na ně vlítneme," navrhl Stone.

"To těžko," odvětil Schneider. "Vy víte, kde je Adarharg?"

Stone se na něj podíval. Vždycky předpokládal, že Adarharg je prostě nějaká oblast na Terranii IL, třeba čtvrt'

Ottrenskina. Nenapadlo ho, že by Adarharg mohlo být místo, o kterém nikdo netuší, kde je. Úplná drogová Atlantida, pomyslel si Stone. To mi chybělo.

"Chcete říct, že nevíte, kde Adarharg je?"

"Nikdo neví, kde Adarharg je," odpověděl Schneider. "A nemyslete si, že jsme po něm nepátrali. A nejenom v mapách, historických spisech, palubních denících prvních těžařů. Dokonce jsme ze Země dovezli xenokartografa, aby nám pomohl. Nepřišel na nic."

"Nesmysl," řekl Stone. "Zkoušeli jste je sledovat družicí, když tam jedou?"

"Myslíte si, že jsme úplně pitomí?" opáčil Schneider. "Jistěže ano. Nic."

"Nějak se ten Adarharg přece musí dát najít."

"Zkuste to. Jestli na to přijdete, udělím vám čestnou medaili drogové mafie."

"Takže co teď?"

"Uvidíme, co z nich dostane Gynekolog. A když nic, tak počkáme. Jsou zdecimovaní a nemají peníze na nákup zásilky. Buďto udělají něco zoufalého, nebo neudělají nic a jejich organizace se sama zhroutí. Čas teď pracuje pro nás."

Taková taktika se ale Stoneovi vůbec nelíbila.

"Počkej," řekla madame Deb. "Myslím, že něco cítím."

"To bych prosil," řekl Stone.

"Nech toho," pleskla ho po ruce. "Myslím vibrace."

"Aha, vibrace."

"Cítím je vždy, když jsme spolu, Barney, ale tentokrát je to obzvláště intenzivní." Zavřela oči, pohodila černými vlasy, které jí spadaly na nahá záda, a zůstala nehnutě sedět na posteli v lotosovém sedu, prsa vypjatá, břišní svaly vymodelované (na věštkyňu má obdivuhodně vypracované břišní svaly, napadlo Stonea), tvář soustředěnou. Sám si dal ruce za hlavu a jen tak ležel a díval se na ni.

Promluvila malátním hlasem média. "Vidím rudovlasou dívku. Ještě stále ti může ublížit. Teď možná víc než kdykoli předtím." Jestli myslí Alyssu, tak je trochu vedle, pomyslel si Stone. Ta už mu ublížit nemůže. Minimálně ne do příští noci živých mrtvých. "Také pavouci si přejí tvoji smrt." Á, zase pavouci. Taky by si mohla vymyslet něco nového.

"Ale kromě nich vidím ještě někoho. Je to muž. Pracuje pro stejného člověka jako ty." Stone zpozorněl. "Už brzy se s ním setkáš. Ale ten muž pro tebe nepředstavuje ohrožení. Představuje ohrožení... pro mě?" řekla madame Deb udiveně a otevřela oči.

Stone ji mlčky pozoroval. Poprvé v Azylu ezoterických sil to mohla být náhoda. Rudovlasých dívek po Ottrenskinu běhají desítky – zvlášť tuhle sezónu. Ale tyhle řeči o Lenghornovi se Stoneovi vůbec nelíbily. A to vymodelované břicho... Jestli tohle není agentka, tak sním svou falešnou identifikační kartu... Tu na jméno Fred Flintstone. Otázka je, pro koho tahle agentka – pro koho tahle krásná agentka pracuje.

"Už budu muset jít," řekla madame Deb, jako by věděla, co se Stoneovi honí hlavou. Možná to opravdu věděla.

Zatracené jasnovídky, pomyslel si Stone a vzápětí ho napadlo, jestli tohle slyšela taky.

Madame Deb si oblékla bílá tanga, což Stonea zase přivedlo k filozofickým úvahám na téma "neměnnost některých prvků dámského spodního prádla v toku času", vklouzla do svých přiléhavých černých šatů a odvinula se do koupelny, kde si dobrých dvacet minut vyráběla mrtvolný addamsovský mejkap. Potom Stonea políbila na tvář, řekla mu "pa pa", on jí řekl "zavolám ti", ona se usmála a řekla "já vím", on mírně protočil oči v sloup, ona se usmála ještě víc, zavřela za sebou dveře hotelového pokoje a byla konečně pryč. Stone se svalil na postel. A hned zase musel vstát, protože madame Deb opět klepala na dveře. Respektive si jenom myslel, že je to madame Deb, protože to bylo typicky ženské, lehké zaklepání.

Ale nebyla to madame Deb.

Za dveřmi stála mrtvá Alyssa.

11

Její pokožka neměla našedlou barvu, obvyklou u čerstvých mrtvol, už začala přecházet do světlého zelenkavá. Bylo to vidět hlavně na ruce, protože na tvář si nanasla snad tunu mejkapu. Takže teď se svými velkými podmalovanými očima vypadala jako klaun transvestita na dětské party. Ale ani tou tlustou vrstvou mejkapu se jí nepodařilo zakrýt černé fleky sražené krve pod kůží, které jí zůstaly od Henkova výslechu. Trochu jí bylo cítit z úst, jak Stone zaznamenal, když k němu vykročila, ale jinak kupodivu ani moc nezapáchala. Pohybovala se úplně normálně.

"Vy jste mrtvá," řekl jí Stone sdělovacím tónem, jako by ji upozorňoval, že se jí odlepila umělá řasa. "Viděl jsem vás ležet u spalovacího kotle. A byla jste mrtvá."

Mávla rukou. "Detail. Můžu dál?" S artikulací taky neměla problémy.

Stone ji mlčky uvolnil cestu, pevně rozhodnutý, že až bude chtít vysát jeho mozek, nedá jí ho.

"Tak jak je na hřbitově? Zima? Vlhko? Lezavo?" zeptal se. Neznělo to moc povzbudivě, ale nějak ho nenapadlo nic lepšího.

"Byla jsem u kremační pece, tam je docela teplo," unaveně klesla do jednoho z křesel, hodila si nohu přes nohu a upozornila tak svého společníka na to, že i jako mrtvá zůstala zatvrzelou odpíračkou spodního prádla. "Ale tohle všechno," ukázala na svůj nezdravý vzhled, "se dá docela dobře vysvětlit."

"Jistě. Netěsnicím sudem vojenského bojového plynu v jezírku u hřbitova," přisvědčil Stone a šel pro pití.

"Ne, adarhargským jedem," opravila ho. "Jak tam vlítli Schneiderovi lidé, šlehla jsem si dávku a modlila se, aby nevěděli, jaké má jed vedlejší účinky."

"Smrt?"

"Pro nezasvěcené oko to tak vypadá. Naštěstí si ty žoldáky Schneider zřejmě přivezl odněkud z vnitřních planet, takže

na to skočili."

"Já taky."

"Jo. Měl jste vidět sám sebe, když vás tam dole u výtahu střelili. Doktor z vnitřních planet by vás během minuty zazipoval do futrálu. Proč jste proboha myslel, že se to jmenuje adarhargský jed?"

"Kvůli teenagerům. Jakmile uslyší, že se něco jmenuje jed, naperou si to do žil, i kdyby to byl roztok acylpyrinu." Ušklíbla se.

Podal jí zábnoucí plechovku heinekena. "Takže vy pracujete pro adarhargský klan?"

"Ne." Syklo to, jak odtrhla víko plechovky. "Já pracuju pro Lenghorna. Čili pro BSVP, když to chcete po lopatě."

"Dobře. Dejme tomu, že vám věřím," lhal Stone. "Proč mě Lenghorn nekontaktoval?"

"Kontaktoval vás mým prostřednictvím. Nebo se ptáte, proč za vámi nepřišel osobně? Ted', když se mu podařilo utéct ze zajetí adarhargského klanu a všichni po něm jdou? Je zalezlý v té nejhlubší díře, jakou si dokážete představit. A že jsou tady pod městem hodně hluboké díry." Lokla si piva.

"Fajn. Ale stejně s ním chci mluvit. Osobně."

Chvilí ho zkoumala. "To se dá zařídit. Výměnou za..."

"Za co?"

"Za protislužbu."

Ted' hlavně bacha na ty pavouky, pomyslel si Stone. "Za jakou protislužbu?"

"Musíte nám pomoci dostat od Schneidera jednoho z těch dvou, co dneska zajal."

"Koho? Zástupkyni klanového mistra Ma Lwana?"

"Ne, toho účetního."

"Proč jeho?"

"Účetní je vždycky klíčem ke všemu."

"To platilo možná za Al Capona."

"Nechte si svoje historické exhibice." To mu někoho připomnělo. "Platí to pořád. Má přesně ty důkazy, co Lenghorn potřebuje."

"Adarhargský klan už je stejně kaput," namítl Stone. "Tedy skoro."

"Právě že skoro. Ale o klan stejně nejde. Jde o jejich kontakty, o lidi na vnitřních planetách, kteří by adarhargský jed klidně pustili do svého teritoria. Policejní prezidenti, starostové, guvernéri. O tuhle sbírku Lenghornovi jde."

"Největší úlovek jeho kariéry?"

"Tak nějak."

"Hm." Stone předstíral, že přemýšlí. Ve skutečnosti byl dávno rozhodnutý: Ze Schneidera už nic nevypadne a jeho čekací taktika věci jen umrtví, místo aby je dala do pohybu, a jestli Stone při téhle hře něco potřeboval, tak především to, aby věci byly v pohybu, a to pořád. Bylo načase změnit tým. "Co konkrétně po mně Lenghorn chce?"

"Víte, kde Schneider Fiska – to je ten účetní – drží. Lenghorn potřebuje, abyste ho odtamtud dostal, a to co nejrychleji."

"To tam mám jako napochodovat a poprosit, jestli by mi ho nedali?"

"Detaily nechám na vás."

"Konečně důvěra," ušklíbł se Stone. "To je to, co našemu vztahu chybělo."

Napila se piva a chtěla mu odpovědět, ale místo toho z ní vylétlo tiché krknutí. Nejdřív nevěděla, jak reagovat, ale pak se rozesmála.

Bylo to poprvé, co ji viděl se smát, a když si to v mysli přebíral, uvědomil si, že by vůbec nebyl proti, kdyby to nebylo naposledy.

12

Gynekologie měla podobu zchátralých lázní pár desítek kilometrů za Ottrenskinem.

"Je tady Gynekolog?" zeptal se Stone úzké tváře neurčitého věku, národnosti a pohlaví, která vykukla z vrat. "Chtěl bych ho o něco poprosit."

"Kdo ste?" otázala se tvář.

"Marvin Stonehenge. Možná už jste o mně slyšel. Slyšela. Slyšel. Pracuju pro pana Schneidera."

Tvář se zformovala do uctivější podoby. "Není tady. Spěšnej kšeft v Ottrenskinu."

"No, to nevádí."

"Pustíte mě dál?"

Tvář předvedla etudu na téma "nejisté váhání", ale než ji stačila dokončit, objevila se ruka, která jedno křídlo vrat otevřela. Kupodivu se vzápětí ukázalo, že ruka patří k obličejí a oboje náleží postavě v dlouhém lékařském plášti, který spolehlivě ukrýval cokoli, co by se člověk mohl o této figuře dozvědět. Záhada, věku, národnosti a pohlaví zůstávala dále nerozluštěna.

Stone vešel na nádvoří zarostlé plevelem a vysokými kopřivami a představil Alyssu: "Moje asistentka, slečna Daphne."

Slečna Daphne sykla, protože si při vstupu roztrhla punčochu o bodlák. Mohla být ráda, že jí punčochu neroztrhlo něco jiného. Například metr a půl vysoký čtyřnohý tvor s krví podlitýma očima a pěnou odstřikující od zubů, který k nim vyrazil jako nadržaná lokomotiva. Zastavil se na zadních deset centimetrů od Stoneovy tváře, když řetěz zabrzdil jeho zamýšlenou trajektorii. Podle sípavého chrčení, které mu vycházelo z hrdla, se zřejmě jednalo o psa.

"No tak, Bilbo," pravila flegmaticky osoba v bílém plášti. "Buď' hodnej pejsek. Sedni."

Bilbo. Dementnější jméno Stone v životě neslyšel. Ani pro psa.

Bilbo si nesedl, naopak dál chrčel, cvakal čelistmi a koulel žlutýma očima maniodepresivního psychopata.

"Jdeme vyzvednout Fiska," otočil se Stone ke Gynekologově člověku. "Kde ho máte?"

Osoba v bílém plášti rozehrála další, tentokrát ještě prokomponovanější studii nejistoty. "Ale Fisk ještě není hotovej. Pan doktor měl v práci tu ženskou."

Výborně, pomyslel si Stone. "To víme, proto jsme přijeli už teď. Pan Schneider má pro Fiska obchodní nabídku, díky které nám dobrovolně řekne všechno, co ví."

Osoba v bílém plášti se zatvářila šokované a pohoršené. Zřejmě se zdráhala uvěřit, že by někdo mohl být tak zvrácený a jednat se zajatci jinak než prostřednictvím trhání nehtů. Stonea už tyhle mimické vsuvky přestávaly bavit. "Je to na osobní příkaz pana Schneidera," řekl ostře. "Myslím, že vám dal posledních čtrnáct dní dost vydělat na to, abyste mu mohli trochu vyhovět, ne?"

Připomenutí peněz mělo kýžený účinek – postava se otočila, vyběhla gestem k následování a pustila se vyšlapanou stezkou přes dvůr. Stone si uvědomil, že už dlouho neslyší Bilbovo zuřivé chrčení, obrátil se a zjistil, že Bilbo sedí a zírá na Alyssu, která pořád stála u vrat.

"Pojďte, slečno Daphne," pobídl ji.

Usmála se a Bilbo zakňučel.

Vykročila a Bilbo couvl.

Vešla na nádvoří a Bilbo se otočil a s chřastícím řetězem za zády metelil pryč.

"Psi prý poznají dobrého člověka."

"Psi prý poznají mrtvého člověka," opravila ho.

Vstupní hala jim předvedla, že to kdysi musely být opravdu luxusní lázně. Špínou na podlaze prosvítala mramorová mozaika a sloupy, nyní obtočené svačcem, podpíraly klenbu se skleněnou vyplní. Několik rámců bylo prázdných, ale většina tabulí kupodivu zůstala na svých místech a přes nános prachu filtrovala světlo dopadající do haly. A v té malebně zpustlé scéně projela Stoneovým tělem tak doběla rozžhavená bolest, že se musel zastavit a opřít o sloup. „Co se děje?" zeptala se Alyssa, stejně jako se předtím v hotelové hale zeptala madame Deb.

"Nevím, asi něco se zády. Nic vážného," odpověděl Stone a rozřeseně vykročil. Neřekl jí, že měl jednu děsivou chvíli pocit, jako by jeho páteř ožila a zaútočila na tělo zevnitř jako vystresovaná kobra. Proč by jí to taky měl říkat?

Dál v objektu se nacházely cely. Nebyly tu jen ti dva, co Schneider zajal včera, Gynekolog tu měl pár dalších objektů v různém stadiu rozpracovanosti. Stone s Alyssou se podívali úzkým průzorem v pancéřových dveřích do cely, kde byl k posteli přikurtován jakýsi holohlavý tvor s tváří sežehlou kyselinou a rukama amputovanými v loketních kloubech. Teprve když se ta bytost začal zmítat a za hrdelního řčení k nim vztahovat pahýly, uvědomil si Stone, že se dívá na zástupkyni klanového mistra Ma Lwana, kterou viděl včera po útoku na adarhargskou základnu. Evidentně jim chtěla něco říct, ale bez jazyku to šlo těžko, Alyssa se rychle odvrátila.

"Kde je Fisk?" zeptal se Stone bílého pláště.

Jejich průvodce odemkl jednu z cel. "Prosim."

V cele byl k posteli přivázán Fisk, vyděšený a netknutý. Aspoň něco.

"Výborně," řekl Stone.

Osoba v bílém plášti k němu napřáhla ruku. "Příkaz, prosím."

Stone se na ni podíval. "Co?"

"Panem Schneiderem podepsanej příkaz k transportu. Musím vám ho potvrdit a kopii založím."

To snad není pravda, řekl si v duchu Stone. U BSVP bych to pochopil, u SDPP akceptoval, ale v drogové mafii? Je možné, že byrokracie ovládla i organizovaný zločin? Nebo si ze mě dělá legraci? Podle výrazu si Gynekologův zástupce legraci nedělal.

"Poslyšte, já..." řekl Stone, aniž by věděl, jak bude pokračovat, a na tváři osoby v bílém plášti se objevily dvě věci.

Jednou z nich bylo nefalšované podezření, druhou okrouhlý černý otvor v čele. Současně s tím uletěla osobě v bílém plášti zadní polovina hlavy.

Aniž by se otočil, natáhl Stone ruku za sebe. "Dejte to sem."

"Proč?"

Osoba v bílém plášti dopadla na podlahu.

"Protože jste s tím nebezpečná, proto. Nechci, aby tady někdo střílel, dokud neřeknu."

Alyssa něco zabrblala a vložila mu do ruky ještě kouřící ruskou PSM s nasazeným tlumičem. Stone stáhl manuální pojistku směrem dozadu, pistoli zajistil a uložil si ji do kapsy. Pak osvobodil Fiska. "Půjдете s námi dobrovolně?"

"No jasně." Fisk se třásl a páchl močí.

Vzali ho mezi sebe a rychle prošli chodbou mezi celami zpátky. "Co ti ostatní?" zeptala se Alyssa.

"Zavoláme anonymně na policii," odpověděl Stone.

"Ti přijedou, jenom když jim něco šoupneme."

"Tak jim něco šoupneme." Stone za chůze vytáhl mini-SAF, který dostal od Schneidera a který měl do té chvíle zavěšený na řemeni pod kabátem, a nesl ho volně v pravačce podél těla. Sice kromě tvora v bílém plášti a Bilba žádného jiného zaměstnance gynekologie neviděli, ale určitě jich tady muselo být víc. Stone doufal, že se jim podaří vyklouznout dřív, než se někdo z nich objeví. A když se bez problémů dostali ke vstupní hale, začal tomu i věřit. V hale na ně čekalo pět zřízenců.

Dva byli ozbrojení revolvéry, další tři měli jenom paralyzační obušky. "Ani hnout," řekl ten úplně nalevo.

Stone jim ukázal zbraň, kterou držel v pravé ruce. "Vidíte to? Původně se vyráběla na Zemi, v Jižní Americe, a svého času bývala jednou z nejlepších zbraní chilské armády. Dokonce ji i vyváželi. Jak vidíte, je to automat, takže střílí dávkou, na rozdíl od vašich revolverů, které střílí jednotlivými ranami. Pro vaši informaci, kadence je dvanáct set ran za minutu. A jak dále vidíte," zdvihl minisamopal a předvedl průhledný plastový zásobník, "tady mám třicet nábojů. To

znamená, že když teď stisknu spoušť, za sekundu a půl bude prázdný. A vy mrtví, protože za sekundu a půl stačí každý z vás vystřelit jen jednu ránu a je docela pravděpodobné, že se netrefíte. Stejně jako je docela pravděpodobné, že většina z těchto třiceti nábojů zasáhne cíl, protože já na rozdíl od vás nemusím ani moc mířit. Takže?"

Ten, co prve řekl "ani hnout", položil revolver na podlahu jako první. Jeho kolega ho rychle následoval a ostatní odložili na důkaz dobré vůle alespoň pendrek.

"Hodní hoši," pochválil je Stone, vykročil a nespouštěl z nich oči.

Takže ho útok shora naprosto zaskočil.

Skleněnou kupolí proskočil muž v černé kombinéze a snažil se na jejich hlavy zahalený blýskavým oparem střepů. Střílet začal ještě ve vzduchu.

Revolvery se ocitly zpátky v rukou svých majitelů a začaly plivat náboje. Jeden směrem na letícího muže, druhý na Stonea.

"Aha, tak vy budete střílet!" zahulákal známý hlas a Stone v poslední chvíli strhl stranou hlavě mini-SAFu, jehož spoušť právě tiskl.

Říct, že z Kulometa Harrise neměl vůbec radost, by bylo zavádějícím eufemismem.

Harris byl ozbrojený nástrojem, podle něhož dostal svou přezdívku. Stiskl spoušť.

Halou zahřmělo zaburácení kulometu Enfield a věci, stěny a lidi začali vybuchovat.

"Ksaku!" hekl Stone a smýkl dolů zkamenělým Fiskem i Alyssou, která dolovala z kabelky druhou pistoli.

Dvěma zřízencům proud ráže 5,56 mm doslova utrl hlavy a oni klesali dolů v oblacích omítky, která tryskala z děr ve stěnách, Harris dopadl na zem, levačkou vycvakl karabinu horolezeckého lana a pravačkou plynule otočil enfieldku, pokryl dávkou směr, ve kterém se nacházel Stone a spol., samozřejmě aniž by se podíval, o koho jde, mramorové štěpiny pršely z ohlodaných sloupů spolu s cáry svlačce. Stone na Harrise zařval, ale v rachotu kulometu pochopitelně nebylo slyšet ani slovo.

Jeden ze zřízenců klečel nad upuštěným revolverem a držel si krvácející ruku, druhý vystřelil na Harrise, který k němu byl natočený bokem. Stone zřízence pokropil od země v tu samou chvíli, kdy Harris zahlédl pohyb zřízencovy ruky s revolverem a začal se otáčet. Jediné, co spatřil, byl střelec odhozený na stěnu kulkami ze Stoneova mini-SAFu. Zřízenec s krvácející rukou se na něj podíval a Harris ho zastřelil. Pak se plynule otočil zpátky, aby mohl soustředit palbu na Stonea. Evidentně se domníval, že Stoneova střelba na zřízence byla určena jemu.

Fiska se mu podařilo zastřelit během prvních dvaceti sekund.

Zleva přiběhlo několik dalších ozbrojených zřízenců. Nebo možná neozbrojených, to se dalo v té rychlosti těžko posoudit, protože Kulomet se k nim obrátil a rozvíbroval je celoplašťovou akupunkturou, ještě než dostali příležitost eventuálně zaútočit.

Alyssa na Harrise se zaječením zahájila palbu. Stone se jí v tom pokusil zabránit, ale přes Fiskovo velrybí tělo na ni nedosáhl. Alyssa střelila poměrně přesně. Střely zřejmě hvízдалy dost blízko Harrisových uší, protože Kulomet, aniž by sundal prst ze spouště, začal ustupovat.

Toho využil poslední zbývající zřízenec, do této chvíle se ukrývajících za podstavcem jakési sochy (nyní už vlastně torza), vrhl se po revolveru ležícím v kaluži krve a připojil se k Alys-sině střelbě.

"Já se vrátím," bylo nezřetelně slyšet Harrisovo zahulákání, když vycouval z venkovních dveří. Stoneovi se konečně podařilo Alyse vytrhnout pistoli z rukou. "Co děláte?"

"Jak, co dělám?" vytřeštila na něj oči. "Vždyť po nás stříleli!"

Na to ovšem nebyla odpověď. Zvenku zazněla krátká dávka.

Stone vyskočil a vyrazil ke dveřím. Muž u sochy na něj namířil a chystal se stisknout spoušť, ale Stone ho v běhu perforoval.

Vyběhl ven. Po Kulometovi ani stopy, jen uprostřed nádvoří se v kopřivách Bilbo právě odebral na cestu tam, odkud není návratu.

"Krucinál-fagot!" nakopl Stone zvířecí mršinu.

"Ten idiot! Ten debil! Ten nebetyčnej kretén!" I když už byl u sebe v hotelovém pokoji, Stone měl pořád do ledového klidu daleko. Alyssa ho pozorovala z křesla, ospale mžourala, v ruce ledem chřastící sklenici (netypicky Lawson), holé nohy stočené pod sebou. Počkala, až Slonovi dojde dech a pak se zeptala: "Vy ho znáte?"

"Jasně že ho znám!"

"A kdo to je?"

"Je to..." Říct, že je stejně jako on Khovův agent, pochopitelně nemohl, "... imbecil. Nájemný pistolník, který akorát dělá všude chaos."

Alyssa přikývla. "To bylo vidět. Fiskova smrt je docela průšvih. Budeme muset přijít na jiný způsob, jak se jim dostat na kobytku. Ale věřím tomu, že Lenghorna něco napadne."

"To doufám."

"Hned ráno za Lenghornem zajdu."

"Pletete si jednotné číslo s množným: zajdeme."

"Ne, nepletu. Zajdu."

"Slíbila jste mi, že když se s vámi vypravím pro Fiska, dovedete mě k Lenghornovi."

"To je pravda."

"Takže?"

"Jenže já tady Fiska nikde nevidím. Možná je pod postelí."

"Ale, ale," řekl káravě Stone. "To jsme si nedomluvili. Pomohl jsem vám? Pomohl. To, že..."

"...to nějaký váš kamarád podělal..."

"...s tím nemá nic společného. Počítá se, že jsem splnil, co jsem řekl, a ne to, že to nevyšlo. A není to můj kamarád."

"Blbost. Jediné, co se počítá, je výsledek. A Fisk pod postelí není, klidně se můžeme podívat."

"Takhle jsme se nedohodli. Ostatně, proč vám tak strašně záleží na tom, abych se s Lenghornem nesetkal?"

"Nezáleží mi na tom. Jenom..."

"Jenom co?"

"Jenom nechci, abyste se s ním setkal právě teď."

"Proč ne?"

"Do toho vám nic není."

"To bych teda neřekl."

Třiskla skleničkou o stůl. "Myslím, že půjdu." Zvedla se z křesla a vykročila ke dveřím.

Postavil se jí do cesty. "Myslím, že ne."

"Dobře, tak ne," souhlasila, skočila na něj, obemkla mu nohy kolem pasu a políbila ho otevřenými ústy.

Na nekrofilii to vůbec nebylo špatné.

Stone opětoval polibek a pak ji hodil na postel, Alyssa se zhoupla na matracích, protáhla se, zasmála a řekla: "Tmu!"

Pokoj zhasl. V posledním záblesku světla viděl, jak si přetahuje šaty přes hlavu.

Potopil se do tmy a našel její vlhká ústa a měkké, pružné tělo, tradičně bez spodního prádla – jak měl nyní možnost se přesvědčit i hmatem – a naopak jeho si zase našly její dlaně. Jedna ruka mu zajela pod košili, druhá rozepínala poklopec, zatímco třetí... Moment.

V následující sekundě Stone překonal galaktický rekord v disciplíně odskoku od nahé dívky.

"Světlo!" zařval.

Alyssa ležela na posteli a usmívala se. A všude kolem ní se ve vzduchu vlnila hadovitá, zelená chapadla. Mohlo jich být snad dvacet, navzájem se proplétala, šustila po zmačkaném prostěradle, ovíjela Alyssino tělo a natahovala se ke Stoneovi. Vypadalo to, že vyrůstají z jejich zad, přesněji řečeno z páteře kousek nad bedry.

Mini-SAF visel na řemeni přes opěradlo židle.

Stone stiskl spoušť a držel.

Z ustřelených pahýlů stříkal páchnoucí žlutý sliz. Jak sebou chapadla mrskala, ohodil většinu pokoje včetně Stonea.

Alyssa zavrčela, odrazila se od postele – rukama nohama i chapadly – a skočila na Stonea. Když na něj letěla, světlo za zády, ruce před sebou, nohy pokrčené a s aurou švihajících chapadel, vypadala jako silueta z japonského stínového divadla, která dostala vzteklinu.

Nakopl ji ještě v letu. Několik chapadel ho stačilo seknout po tváři a hrudi, ale to už Alyssa s vyraženým dechem ležela na zemi. Stone ji kopnutím otočil, jednou nohou přišlápl chuchvalec svíjejících se šlahounů v místě, kde vyrůstaly z těla, a dlouhou, přesnou dávkou ho oddělil.

Koberec nasákl bublajícím žlutým pudinkem.

Ječela bolestí, až plastové výplně v oknech vibrovaly. "Ty hajzle!" vriskala. "Ty zsranej hajzle! Tohle ti neprojde! Dostaneme tě! Stejně tě dostaneme!"

Stone ji zabalil do postelového přehození a omotal šňůrou od záclon.

13

Madame Deb se necítila ve své kůži. Vždycky se považovala za mimořádně nadané a citlivé médium a byla pyšná na to, že jí požadované informace vždycky vytryskly v hlavě jen tak (že je to možná díky tomu, že nepocházejí z onoho světa, ale z rezervoárů její přebujelé fantazie, ji nikdy ani na sekundu nenapadlo). Ale to, co se dělo teď, to nebylo žádné pomalé, decentní zjevování obrazů, na jaké byla zvyklá, to bylo, jako by ji někdo mlátil po hlavě kladivem. Což se jí moc nelíbilo. A taky z toho byla trochu vyděšená. A to vše začalo příchodem toho muže, pomyslela si. Muže, který tvrdil, že se jmenuje Barney Rubble, a byl obchodním cestujícím s vlásenkami (tady si madame Deb, vždy hrdá na svou nekompromisní poctivost k sobě samé, musela přiznat, že si není tak úplně jistá, jestli je to obchodní cestující s vlásenkami, mohly to být také depilační krémy). Někdy madame Deb napadala otázka, nebylo-li by lepší, kdyby ho nikdy nepotkala.

Madame Deb netušila, že během následujících deseti minut se tato otázka změní ve větu přací. S vykřičníkem.

Na monitoru viděla, že do čekárny vešel muž v dlouhém plášti. Rozhlédl se, neposadil se, vzal ze stolku půl roku starý magazín Třetí oko a začal jím listovat.

Madame Deb zkontrolovala v zrcadle svou vizáž, stiskla bzučák, který uvolňoval dveře do věštiny a zapnula obě kamery. Třeba to tentokrát něco hodí.

Muž vešel, přešel rychlým pohledem místnost a podíval se na madame Deb. Nebyl moc hezký. A cinkal.

Cinká, pomyslela si madame Deb zmateně, on cinká, ale navenek na sobě nedala nic znát a s profesionálně nevyzpytatelným úsměvem ho vyzvala: "Posaďte se, prosím."

"Tohle není pornopůjčovna," obvinil ji muž.

Nevěděla, co na to říct. Byla to pravda. Skutečně to nebyla pornopůjčovna.

"Kde jsou orální nezbednice?" zeptal se muž ostře.

Těžší otázku jí sotva mohl položit. Orální nezbednice. Kdo to probíhá je? Napadlo ji použít svůj šestý smysl, aby se dozvěděla, co ten muž chce, ale v hlavě měla jak zabetonováno.

"Tak budeš mluvit?" Muž k ní vykročil a výhružně zacinkal.

Panebože, on cinká, pomyslela si znovu a řekla: "Já... já... vůbec nevím, o čem mluvíte."

"Nekecej," okřikl ji muž. "Ještě mi budeš vykládat, že sis tady ten krámek otevřela náhodou, co?"

Z jistého filozofického hlediska nic není náhoda, neb vše je předurčeno, napadlo madame Deb, ale to samozřejmě říct nemohla.

"A taky mi budeš vykládat, že nejseš tajná agentka, co?"

"Ale já nejsem tajná agentka," bylo jediné, na co se madame Deb zmohla.

"Ha ha ha."

"Nejsem."

"Che che che."

"Nejsem."

"He he... Tak dost! Kulomet Harris je dobrák, ale nechtěj ho naštvat."

"Opravdu nejsem."

"To madame Deb, co máš na dveřích, je zkratka od madame Debil? Copak ti to ještě nedošlo? Já vím všechno."

Nikdo neví všechno, pomyslela si madame Deb zoufale a vzápětí ji napadlo, že tyhle filozofické odpovědi jí fakt, ale vůbec v ničem nepomohou.

"Tak budeš mluvit?"

"O čem?"

"Hele, to by stačilo. Já jsem trpělivý a mírný chlápek, každé od nás ti to potvrdí, ale co je moc, to je moc."

Cink cink, ozvalo se, když k ní vykročil.

"Koukej začít klopit. Pro koho děláš, kdo je tvůj řídící důstojník, jak se můžu spojit s Lenghornem, co to bylo za ty chlápky v lázních, který jsem musel zabít, a ať to lítá."

"C-cože?"

Cink cink cink cink bum.

"Au! Vy jste mě praštil do nosu!"

"Chtěl jsem ti pomoci si vzpomenout."

"Teče mi krev na šaty! Jsou úplně nové!"

"Neřvi. Na, tady máš kapesník."

"Děku... Au!"

"Ha ha, na tohle skočí každé. Děláš, jako že podáváš šnuptychl a druhou rukou ho praštíš znova. To chlapi v kantýně jednou... Au!"

"To máš za to!"

"Ty jsi mě... Kdo tě trénoval?"

"Co?"

"Takhle blbej kopanec do koulí jsem ještě neviděl. Dyt' jsi málem ztratila rovnováhu, ženská! Kdepak, dneska už může bejt agent opravdu každé."

"Já nejsem... Au!"

"Vidíš? Takhle má vypadat správnej kopanec. Tenhle sice nebyl do koulí, ale stejně."

Muž si odložil plášť a odhalil cinkající zbrojní artilerii, kterou byl ověšený po celém těle. Madame Deb po něm vyděšeně těkala očima. Pistole, revolvery, dva samopaly, granáty obyčejné, slzné i omračující, dlouhé nože, příruční sekerka. Muselo to vážit snad tunu. Madame Deb konečně došlo, že má co dělat s bláznem. Pozdě.

"A teď se přestaň válet po koberci a vyklop mi, jaký je tvoje věháenko. Tím začneme."

"Já – vůbec – nevím – o čem – to – doprdele – mluvíte!" zaječela na něj.

"No jak chceš," povzdechl si. "Jak chceš. Teď ti teda budu muset vážně ublížit."

Pokusí se mi vážně ublížit, pomyslela si Alyssa. Ale já mu nic neřeknu. Vydržím to. Kašlu na něj. Bolest je jenom pocit. A navíc – co mi může tenhle Martin Rock udělat? Není to žádný sadista, to je vidět na první pohled.

"Ty víš, že nejsem žádný sadista," prohlásil její věznitel a zkontroloval, jestli je Alyssa pevně přivázaná k židli. "Ženám neubližuju a navíc je mi jasné, že – zvlášť s tím, co máš v těle – něco vydržíš. A taky je mi jasné, že bych ti asi nedokázal ublížit natolik, abys mi něco řekla."

Alyssa měla co dělat, aby se samolibě neusmála.

"Proto jsem si pozval někoho, kdo to zaručeně dokáže."

Alyssa měla co dělat, aby nevyvriskla hrůzou.

"Rád bych vás upozornil, pane Stonehengi, že jsem s tímto živočišným druhem ještě neměl co do činění," řekl Gynekolog a zkoumavě nadzvedl špičkou boty jedno z chapadel válející se u dveří. "Takže si nedovoluji odhadnout, jakého časového intervalu bude třeba, než tato dáma zodpoví všechny vaše dotazy."

"To nevadí. Dejte si klidně na čas," řekl muž, kterého Gynekolog oslovil pane Stonehengi, a opustil místnost.

To zvládnou, říkala Alyssa. Nemůže to být přece tak hrozné. V mých žilách koluje adarhargský jed. Vydržím to.

Vydržela to. Přesně dvacet osm minut.

"Takže: ve skutečnosti pracuje pro adarhargský klan."

"To mě napadlo."

"Ano. A nejmenuje se Alyssa, ale Ma Lwan a je to klanový mistr. Přímě podléhá velmistrovi."

"Úžasné. Což je kdo?"

Gynekolog se podíval přes své starožitné pŕlměšičkové brýle do papíru, na kterém měl poznámky. "Jakýsi muž jménem Lenghorn."

"Já jsem... Cože?"

"Lenghorn. Tak to řekla."

Stone chvíli mlčel a pak se zeptal: "Je tohle zaručená informace? Je to na sto procent?"

"Ona tomu na sto procent věří."

"Dobře. Dál?"

"Nutně potřebovali čtyřicet milionů na nákup velkého množství adarhargského jedu. Tato transakce by jim umožnila vyrovnat dluhy, které si přivodili investicemi do této nové drogy, a současně otevřela nové trhy. Sháněli sponzora a pan Lenghorn – podle slečny Ma Lwan – přišel s tím, že mu ty peníze můžete přivést vy. Tedy vlastně ne vy, ale nějaký pan Volgakov."

"Měl přiletět původně. Dál?"

"Slečna Ma Lwan vás zavedla do pasti v dolech, ale ukázalo se, že vy ty peníze nemáte u sebe. Chtěli na vás zkusit ten starý trik, že ona s nimi nemá nic společného a že ji zabijí, jestli neřeknete, kde ty peníze jsou, ale byl jste zachráněn muži pana Schneidera. Slečna Ma Lwan pomocí adarhargského jedu a své... řekněme netradiční fyziognomie předstírala smrt a vyhnula se zajetí." Gynekolog otočil list. "Pak jste byl pod Schneiderovou ochranou, tudíž se na vás nedovážili zaútočit. Tedy přesněji řečeno se o to pokusili jen jednou, na astroportu, když doufali, že získají ty peníze."

"Jo," řekl Stone a při té vzpomínce se usmál.

"Ale když jste jim se Schneiderem zlikvidovali základnu a navíc sebrali částku, kterou tam shromažďovali, neměli jinou možnost než hrát vabank. Pan Lenghorn za vámi znovu poslal slečnu Ma Lwan. Měla se vás pokusit přesvědčit, abyste spolu unesli pana Fiska, takto účetního adarhargského klanu."

"Proč jeho?"

"Zjistili, že měl jako jediný přístup k několika kontům, na nichž byla velice zajímavá suma. Sice to nebylo rovných čtyřicet milionů, ale oni byli v té chvíli už zoufalí."

"Jak to, že měl přístup jen on?"

"Byla to jeho osobní konta. Z toho, co mi slečna Ma Lwan řekla, jsem vyrozuměl, že pan Fisk byl svým způsobem tak trochu defraudant."

"Roztomilé. Dál?"

"Vy a slečna Ma Lwan jste se odebrali do zařízení, kde byl umístěn pan Fisk a pokusili jste se ho proti všem úmluvám mezi vámi a panem Schneiderem osvobodit." Gynekolog zvedl pohled od papíru. "Na tomto místě bych vám chtěl, pane Stonehengi, tlumočit svůj zásadní nesouhlas s tímto záměrem a koneckonců i postupem, jaký jste zvolil."

"Sklapněte."

"Je mi líto, pane, ale takový je můj postoj."

"Nezapomeňte, že za Alyssu jsem vám slíbil dvojnásobek obvyklého honoráře."

"Dovoluji si poznamenat, pane, že kdybych neměl pracoviště v ruinách, tyto peníze bych tak nutně nepotřeboval."

"Jděte si stěžovat policajtům. Co máte dalšího?"

"Už nic důležitého. Když slečna Ma Lwan viděla, že tento plán nevyšel, zpanikařila a pokusila se vás odstranit. Vše."

"Hm. Alyssa je mrtvá?"

"Ano."

"Myslím – už definitivně mrtvá?"

"S rozmačkanou hlavou se žije jen velmi těžko, pane."

"Hm."

"O tělo se postarám. Je to v ceně."

"Já vím. Co ta chapadla? Co je to?"

"To budu schopen říct až po pitvě," upadl Gynekolog na chvíli do žargonu soudních lékařů z tridi detektivních seriálů, "zcela soukromě a neoficiálně vám mohu sdělit, že už jsem pár podobných výrůstků napojených na míchu v bederní oblasti viděl, i když nikdy v takto rozvinutém stadiu. Vždy se jednalo o nejvýše centimetrové výhonky a nikdy mě nenapadlo, že by mohly dosáhnout až takovýchto rozměrů. A byly k vidění zpravidla u lidí, kteří brali adarhargský jed." Stone jasně cítil, jak sebou jeho páteř zaškubala. Tentokrát už to nebolelo. Tím to bylo horší.

"Z čeho se vlastně ten adarhargský jed vyrábí?" zeptal se.

Gynekolog pokrčil rameny. "Kdybych to věděl, tak ho zítra začnu vařit, neboť na Terranii IL nyní není populárnější drogy. Ani se neví, kdo ho vynalezl."

"Dala vám Alyssa adresu, na které se ukrývá Lenghorn?"

"Jistě. El Di Le Maggio šedesát sedm."

"Popsala, jak se dostanu dovnitř?"

"Tohle by snad mohlo pomoci." Gynekolog vytáhl z kapsy elektronický klíč. Stone si ho vzal. Na úzkém plastickém válečku bylo vyraženo: GLENN FORD 3. p. PR NO D.

"Fajn."

Gynekolog pečlivě složil list papíru, předal ho Stoneovi a strčil si ruce do kapes zakrváceného pláště. "S dovolením, pane – nic mi do toho není, a podle vši logiky, s ohledem na tu spoušť, kterou jste vyrobil u mě doma, bych se z toho měl dokonce radovat –" tady už Stone nedokázal větu dále sledovat, naštěstí v následující části se zase chytil, "– ale rád bych se zeptal: nechcete se doufám za panem Lenghornem teď vypravit?"

"To chci."

"S ozbrojenou podporou mužů pana Schneidera?"

"Sám."

"Pane Stonehengi, s veškerou uctivostí, které jsem schopen, vám musím říct, že to není dobrý nápad."

"Je to dokonce pěkně pitomý nápad," řekl Stone a usmál se.

14

Třída El Di Le Maggio se nacházela v té nejluxusnější části Ottrenskina, ve čtvrti, kde měly sídlo nejvýznačnější bankovní domy a kde se tyčily sklolaminátové mrakodrapy poboček největších interplanetárních korporací. Číslo šedesát sedm byla botanická zahrada.

Byla to velice pěkná botanická zahrada. Barokem obtěžkaná brána se otevírala do úhledně zastřiženého parku, který obklopoval soustavu pěti patinovaných skleníků. Obyvatelé El Di Le Maggio byli na svou historickou památku a jedno z mála míst v Ottrenskinu, které nevypadalo, jako by právě vylezlo po těžkém flámu z putyky, náležitě pyšní – bylo to vidět i z toho, jak bylo místo i všechno kolem udržované a hýčkané. Zábradlí svítivě natřena, žádné rozbité pouliční luxory.

Zahrada byla chloubou města. Až na to, že v každém druhém křoví se blýskaly objektivy kamer a zahradníci měli vojenský sestřih. Lenghorn neponechával nic náhodě.

Stone dokořán otevřenou bránu minul a nechal trans zahrnout o dvě ulice dál. Tam vystoupil a koupil u pokladny lístek do muzea historie Terranie IL.

Prošel pod nestvůrnými kostrami kelakosaurů, jejichž maso zásobovací Společnosti pro galaktickou těžbu zpracovali do konzerv před dávnými věky, minul fragmenty zahnědlých plánek, kde se jejich tvůrci bláhově pokoušeli zmapovat alespoň část katakomb pod Ottrenskem, a zastavil se ve třetím patře před sochou Glenna Forda, který zemřel (štítek u nohou pravil, že "hrdinně") při havárii v kapalném dusíku v druhém roce kolonizace. Přesněji řečeno – nebyla to socha, byl to Glenn Ford osobně.

Stone se rozhlédl. Na patře byl sám, s výjimkou dvou úplně stejných pětiletých chlapečků, kteří znuděně naslouchali výkladu plešatějšího otce. Jeden z chlapečků se otočil a zvědavě se na Stonea díval. Pak na něj vyplázl jazyk.

Stone na chlapečka taky vyplázl jazyk.

Chlapeček udělal neslušné gesto.

Stone ho trumfнул ještě neslušnějším.

Chlapeček si zarazil ukazovák do nosu a vydoloval odtamtud ten nejnechutnější chuchvalec, jaký Stone v životě viděl. Vítězoslavně se podíval na Stonea. (Chlapeček, ne chuchvalec.)

Stone sáhl do kapsy, vytáhl Alyssin elektronický klíč a zasunul ho zmrazenému Glennu Fordovi do pravé nosní dírky. Cvaklo to a Glenn Ford se odklopil. V podlaze, kde se předtím nacházel podstavec, zel čtvercový otvor.

Stone se zašklebil na zírajícího chlapečka a vlezl do otvoru. Ještě zaslechl, jak nad ním cosi klaplo. To se Glenn Ford vrátil na své místo.

Baterka vykrajovala kus úzké chodby klesající v pětačtyři-cetistupňovém úhlu. Poté, co Stone slezl pět pater po zaprášených hliníkových žebřících a dostal se na úroveň sklepa muzea, chodba ho vedla stále dolů už dobrého půl kilometru.

Začalo být vlhko a Stoneovi čím dál častěji ujížděly nohy v bahně. Pak ho něco učesalo. Tedy spíš mu to jenom jakoby projelo vlasy hřebenem, ale stejně mu okamžitě naskočil obrázek holiče zavěšeného v chodbě pod stropem, jak se zoufale snaží upravit alespoň jednu z hlav, které pod ním defilují.

Otočil kužel světla vzhůru. Bylo to kořeny. Vyrůstaly ze stropu tak hustě vedle sebe, že tvořily propletenou sukovitou klenbu. Stone pokračoval dál.

Po dalším půlkilometru se chodba začala zase zvedat. A snižovat se – jak stoupala, kořenový strop byl čím dál níž, až nakonec musel jít v ostrém předklonu. Když už skoro lezl po čtyřech, narazil konečně na dveře. Byly zamčené, ale Stone se nezdržoval a uštěřil zámek. Za dveřmi se nacházela kotelna. Protáhl se mezi zrezivělými válci mazutových kotlů a našel žebřík. Úplně nahoře byly padací dveře.

Odsunul zástrčku a na hlavu se mu vysypala sprška hlíny a listů. Vylezl a zjistil, že se nachází v pátém skleníku, který byl zřejmě už několik let uzavřený pro veřejnost. Padací dveře byly maskované vrstvou hlíny, trávy a rozkvetlou euphorii milii, která vyrůstala přímo z jejich středu. Stone je nechal zaklapnout a zmizet.

Na první pohled bylo vidět, že do pátého skleníku nikdo moc nechodí. Nezastříhávané rostliny se draly vzhůru, šplhaly po rámech oken za sluncem, navzájem se prolétaly a prorůstaly a vytvářely neprostupnou zelenou stěnu, jen tu a tam postříkanou barevnými skvrnami květů. Panovalo tu přítmí a hnilobné dusno.

Stone projel celý skleník biodektorem. Výsledek mu naskočil na displeji téměř okamžitě. V pátém skleníku nebyl kromě něj jediný živý člověk.

"Vy budete určitě ten agent z BSVP," řekl kdosi za jeho zády.

Stone se otočil, ale za ním nikdo nebyl. Jen zelenohnědá houština rostlin.

A pak ho náhle uviděl. Bylo to jako s těmi 3D obrázky, kde na první pohled vidíte jen změť barevných fleků, ale když se díváte dostatečně dlouho, uvidíte plachetnici. Stejně tak se Lenghorn, stojící klidně mezi propletenými stvoly rostlin, ze sekundy na sekundu vydělil z okolního prostředí.

Ve výšce asi dvou metrů se na osmi dlouhých kloubnatých nohách, které už jen vzdáleně připomínaly ztvrdlou a zrohovatělou variantu Alyssiných chapadel, pohupovalo krátké válcovité tělo. Několik, odhadem tak deset chapadel zůstalo v původní podobě a odpočívalo poklidně svinuto na břiše. Hlava byla malá a placatá, osazená čtyřmi páry očí a zubatou tlamou, která umožňovala to, čemu se říká "úsměv od ucha k uchu".

Krátce řečeno, vypadal jako velký brčálový pavouk.

"Poslali vás, přestože jsem výslovně chtěl Volgakova." Hlas vycházel z malého reproduktoru, který měl Lenghorn pověšený na krku.

"Ten by vám tohle všechno sežral?" zeptal se Stone a fascinovaně pozoroval, jak Lenghorn udělal dva rychlé kroky,

kterými vystoupil z rostlin na sypanou cestičku.

"Jo. Protože jsme byli přátelé. Vasil mi vždycky věřil. S tím jsem taky počítal, když jsem si vymyslel tu historku s profesorem Gonzalesem. A oni pošlou vás, Stone."

"Asi jste si mě s někým spletl," řekl Stone. "Jsem poctivý drogový dealer."

"No já vím, kdo jste, Stone," pravil houpající se reproduktor. "Váš způsob práce se nedá zaměnit. Takhle se nechovají normální tajní agenti. Chaos, destrukce, hromada mrtvol – to je váš modus operandi. Ale co předvádíte na Terranii II, je silné kafe i na vás. Víte, jaké mám ztráty? Víte, kolik mých lidí je mrtvých?"

"Já jsem je nezabil. Tedy ne všechny."

"Jistě, to vím. Vy vlastně za nic nemůžete. Vy jste jenom proti sobě poštvál dva drogové gangy a pak jste si sedl, točil palci a díval se, jak se navzájem vyhlazují. Nechal jste je udělat všechnu práci za vás."

"Jako bývalý agent BSVP musíte uznat, že to není zas tak špatný přístup."

"Bývalý? Já jsem stále ještě v činné službě, Stone. Nikdo mě zatím od BSVP nevyhodil."

"Udělám to já."

Lenghorn roztáhl oslizlá kusadla a z reproduktoru se ozvalo něco, co mohlo být docela dobře smíchem. Nebo si taky jenom odkašlal. "Byl jsem u Bezpečnosti, když vy jste ještě tahal kačera."

"Za co?"

"Co?"

"Za co jsem toho kačera tahal?"

"Nebud'te infantilní. Tím jsem myslel, že vy mě jen těžko můžete vyhodit."

"Máte pravdu. Ale já v podstatě ani nemusím, protože jste to udělal sám."

"Moralistní kecy."

"Jak se to stalo, Lenghorne? Po všech těch letech praxe? Nahlodávalo vás to postupně? Začal jste si připadat čím dál víc jako drogový dealer než jako agent? Nebo prostě najednou přišla ta příležitost vydělat neuvěřitelný balík na nové droze a vy jste si řekl „kašlu na to, takovou šanci už nikdy mít nebudu"? Nebo jak k tomu došlo?"

"No, víte, vlastně..."

"Jo, to je přesně to, co je mi úplně jedno, Lenghorne. Na vaše motivy kašlu, prostě jste zradil a to jediné se počítá.

Nejste první ani poslední agent, který přešel na druhou stranu."

"To máte teda sakra pravdu. Ale víte co?"

"Co?"

"Budu rozhodně nejúspěšnější."

"No jasně," řekl Stone. "Už to vidím. V čele armády obřích pavouků ovládnete Galaxii. To zní dobře. Zkuste s tím jít za nějakým tridi producentem, možná budete mít úspěch."

"Zapomínáte, že já žádnou armádu nepotřebuju. Mám adarhargský jed. Ten dřív nebo později přemění každého. I vás." Tentokrát Stone žádné záškuby v páteři neucítil. Kdyby ano, asi by se mu nepodařilo ušklíbnout se s tak věrohodným pohrdáním: "Ale jděte. Chcete mi namluvit, že stačí jedna dávka a hned mi začnou růst ze zad makaróny?"

"Ne, jedna dávka nestačí nikomu. Ale někdo se začne měnit už po dvou. Někdo po třech. Někdo po dvaceti, někdo po sto třiceti. Je to individuální, jako účinky každé drogy. Ale část cesty k proměně už máte za sebou."

"Blbost."

"Nevěřte, když nechcete. Stejně už můžeme tuhle konverzaci ukončit. Přece jste sem nepřišel, abychom si poklábosili."

"Že ne?"

"Ne. Přišel jste proto, abych zjistil, jakou chuť má vaše mozkomíšní tekutina."

Než se Stone stačil zasmát, Lenghorn vyrazil. Byl nečekaně rychlý. Současně s bleskovým pohybem těla vystřelila ke Stoneovi známá chapadla.

Stone vyskočil a chytil se jedné z lán, které mu visely nad hlavou. Zhoupł se dozadu, odrazil od okenní tabule a přeletěl Lenghornovi těsně nad hlavou – aby znásobil délku letu, ještě se drze pravou nohou od té hlavy odrazil.

Dopadl tři metry za Lenghorna do podřepu a otočil se. V ruce držel PSM s tlumičem, která patřila Alysse.

Ft-ft-ft, oznámila Lenghornovi PSM. Všechny tři kulky zasáhly cíl a zanořily se do těla porostlého tvrdými chlupy s čvachtnutím, jako kdyby zapadly do bažiny. Na Lenghornovi nebyl vidět žádný účinek. Obrátil se – Stone si všiml, že nad očima mu zůstal otisk podrážky – a vystartoval.

Pokoušet se s ráží 5.45 mm zasáhnout některý z důležitých orgánů v Lenghornově těle bylo evidentně nesmyslné, proto Stone změnil taktiku a vystřelil Lenghornovi oko. To ho zpomalilo. "Řekl bych, že přece jen budu potřebovat pomoc," oznámil reproduktor neutrálním tónem, zatímco z Lenghornova zubatého chřtánu se ozývalo ječivé bublání a chapadla šlehala kolem sebe v dosahu dvou metrů.

Dveře na obou koncích skleníku se otevřely a dovnitř vpadli zahradníci. Asi třicet zahradníků. Asi třicet zahradníků ozbrojených rychlopalnými automaty.

Bylo to, jako když zapnete mixér s jarním salátem.

A v tom zběsilém víru kulek a útržků listů se Stone rozběhl a proskočil skleněnou tabulí.

Dopadl na trávník v tříšti střepů a okamžitě se zase zvedal, protože věděl, že nemá velký náskok. Měl pravdu: celá jedna stěna skleníku vybuchla, když se do ní opřela dávka z třiceti samopalů. Stone rychle padl obličejem do trávy a živý plot nad ním získal nový sestřih.

Zatímco botanicou zahradou burácela zuřivá rychlopalná častuška, Stone se s hlavou co nejniž odplazil stranou na cestičku, pak za obrubník fontány, kde vleže vyměnil zásobník.

Rozhlédl se. Kousek od něj seděla na lavičce rodina na odpoledním výletě a hleděla na něj s otevřenými ústy. Stone se

na ně omluvně usmál. Od pátého skleníku ho zakrýval zmiňovaný živý plot, přímo před sebou měl skleník číslo čtyři. Stone k němu doběhl a chvíli se zabýval myšlenkou, že by se v něm ukryl. Rychle tento plán opustil, když přes sklo uviděl, jak se ve skleníku něco zeleného hýbe. Podíval se pozorněji. Nehýbalo se něco, hýbal se celý skleník. Desítky obrovských zelených pavouků. Chapadla narážela na sklo. Stone nezůstal, aby si počkal, co bude dál. Dostal se ke zdi. Utíkal podél ní. Správně předpokládal, že do zahrady nevede jenom jeden vchod.

"Stůj!" vykřikla stráž.

Ft-ft.

Když prošacoval mrtvolu strážného, našel elektronický klíč, kterým vypnul alarm, zrušil elektrické napětí v brance a zajistil dalekonosné paralyzátory namířené na každého nepovolaného, který by chtěl projít. Pak nepovolaně prošel. Na ulici schoval PSM a vycházkovým tempem se vydal zpátky do centra města, směrem na Va De La Rue. Za chůze se rozhlížel po transu, do kterého by mohl nasednout. Právě když zablýhl, jak jeden volný přiráží k chodníku, k mávajícím dvojici dvou tlustých manželů, spatřil, jak přímo proti němu jde plešatý muž se dvěma chlapečky, které potkal v muzeu. Poznání bylo vzájemné – jeden z chlapečků na něj hned ukázal prstem a vykřikl: "To je on, táti! Ten, co se šťoural Glennu Fordovi v nose!"

"Neukazuje se," plácl ho otec přes ruku.

"To je on!" zaječel vzápětí někdo. Stone se otočil a zjistil, že se na něj žene armáda mužů v zahradnických montérkách.

"Neukazuje se," napomenul je Stone a vrhl se k transu, do něhož právě nastoupili tlustí manželé. "S dovolením," skočil do zavírajících se dveří a přistál na mohutných stehnech něžnější poloviny páru. "Pardon," procpal se na prázdné sedadlo řidiče a vypnul autopilota.

"Co-co..."

"To je v pořádku, ničeho se neobávejte. Nová služba ottrenskinské městské dopravy. Váš osobní živý řidič. Zavezu vás, kam si budete přát."

"To by udělal autopilot taky," namítl celkem logicky mastodont na zadním sedadle.

"Ale s ním není taková zábava," zazubil se Stone a rozjel

se s transem tak prudce, že manželé málem přepadli do zavazadlového prostoru. Poslední, co spatřil, byl chlapeček vztekle poskakující po chodníku a ječící: "Já chci taky dělat to, co on!"

Stone neměl čas hloubat o tom, jak působí na dětskou psychiku, protože v té chvíli se zahradníci rozhodli, že se vykašlou na nenápadnost.

Zadní okno se vysypalo.

"Oni – oni po nás stílejí," lapala po dechu něžná polovička.

"Ano, to od nich vůbec není hezké," přikývl Stone a řízeným smykem se vyhnul protijedoucímu transu, který bůhvíproč jel na jeho straně ulice. Asi proto, že se Stone hnál v protisměru.

Minul usmívajícího se policistu opírajícího se o kandelábr, který si jen poznamenal jejich číslo.

Další dvě střely hvízdly mezi manžely a po předním skle se rozběhla síť prasklin.

"Sakr..." Stone ostře zahrnul za roh a ještě se mu přitom povedlo najet do správného pruhu. Za to by měl dostat zpátky řidičský průkaz.

"Hele, tímhle směrem my jet nechceme!" probral se těžkotonážník vzadu.

"To je zkratka," vysvětlil mu Stone.

Na přední sklo dopadl stín. Stone se předklonil a podíval se vzhůru.

Sice mu nebylo jasné, kde tak rychle sehnali helijet, ale měli ho.

Jak bylo řečeno, na nenápadnost svých metod už rezignovali. Pokusili se Stonea odstřelit raketou.

Gravitony v podvozku transu zasténaly, jak Stone dupl na brzdu. Okamžitě bylo díky nepřipoutaným manželům na předních sedadlech trochu těsno. Raketa zasáhla vozidlo, které jelo před nimi a...

"Zavřít oči!" vykřikl Stone.

...přední sklo jejich transu explodovalo.

"Áá!" informovala okolí o svém stavu tlustá polovička. Krve bylo všude dost, ale naštěstí jen z povrchových škrábanců. Stone se zlomzavově odpíchl, manželé zmizeli z předních sedadel a podle zadunění tentokrát skutečně skončili v zavazadlovém prostoru. Trans proletěl hučící stěnou ohně, která se před nimi vytvořila.

Stone rychlým mrknutím vzhůru zjistil, že další raketu může očekávat během dvou sekund.

Napálil to do pasáže vlevo.

Bylo to zřejmě nějaké nákupní centrum, protože tu bylo dost lidí. Ti teď ječeli, uskakovali, padali k zemi a se zakrytými hlavami se nechávali přežehliti gravitony. Stone bohužel nemohl zpomalit – i když by rád, protože mu vítr proudící rozbítným předním oknem vháněl slzy do očí. Taky nebylo slyšet vlastního slova. Ne že by si někdo chtěl povídat, z kufru se ozývaly jenom nesrozumitelné skřeky.

Doplatil na to, že pasáž sice vedla hluboko do komplexu budov, ale stále rovně, nikde nezatáčela. Helijet sestoupil těsně nad vozovku před vstup do pasáže a vypustil druhou raketu.

Jediné, co mohl Stone udělat, bylo najet do obchodu s žertovnými předměty, který byl po pravé straně, což taky udělal. Stejně to nepomohlo. Raketa je zasáhla kousek nad zadními světly.

Kaboom.

Hořící zadek transu vyletěl nahoru (manželé s řevem popadali Stoneovi na hlavu), vozidlo nekonečnou půlsekundu stálo svisle na přední masce, než dokončilo kotrmelec a překlopilo se dopředu, podvozkem nahoru, rovnou do regálu s umělými kalužemi krve a prdicími polštářky.

Ozval se zvuk, jako když si upšoukne celý sbor postarších harfenistek.

Při tom všem trans stále hořel. Naštěstí tu nebyla žádná benzinová nádrž, která by mohla vybuchnout.

Rozbitým bočním oknem viděl Stone helijet, jak se zakymácel a spokojeně nabral výšku. Jelikož ho Stone viděl vzhůru nohama, vypadalo to, jako by se nořil pod zem. Vidění také nezlepšovalo to, že mu do očí tekla krev.

"Hořím! Já hořím!" ječela hromada tuku u Stoneových nohou.

Stone se pokusil pohnout a kupodivu to šlo. Neobratně se vysoukal ven, mezi nohy shromažďujících se čumilů. Krev mu kapala na sáčky s falešnou krví a vytvářela chaos postmoderní reality, jak by řekl kritik.

"Hořím! Já hořím!" nepřestával jakot z havarovaného vozidla. Stone se naklonil dovnitř.

"Klid, madam. To je jen paruka," řekl, strhl jí dotýčný planoucí předmět z hlavy a ukázkovým hodem ho odeslal do odpadkového koše.

"Lidský druh," pravil kdosi z přihlížejících moudře, "se řítí do záhuby." Stone si pomyslel, že ten člověk ani neví, jakou má pravdu.

Chechtací pytlík u jeho nohou se z toho mohl pominout smíchy.

15

Když vešel, s tvářemi ještě planoucími rychlohojícím fixátorem, do svého pokoje, v křesle seděl Kulomet Harris.

"No konečně," uvítal ho Harris. "Kde se pořád flákáš?"

Stone mu neodpověděl, šel k baru a nalil si pořádného panáka lawsona. Soustředil se na to, aby nebryndal.

"Doufám, že na mě nebudeš hrát takový to, že se mnou jako nemluvíš," začal Kulomet. "Myslel jsem, že budeš překvape-nej, že mě vidíš. Překvapenej a rád."

To Stone radši nekomentoval. Hodil do sebe whisky, nalil si další a usadil se naproti Harrisovi.

"Tak," řekl. "Zaprve: Co tady děláš?"

"Hele, žádnéj hotelovej pokoj nemá takovej zámek, abych..."

"Ne. Co děláš na Terranii II? Jak to, že nejsi na Fandoru?"

"No..." Harris se rozpačitě zavrtěl a zacínkal. "Měl jsem náhodou cestu kolem a..."

"Kecy. Cestu kolem téhle díry? Fandor je na druhém konci Galaxie. Khov tě poslal tam, ne sem."

"Protože jsi mi to vyfouknul!" vyjel na něj Kulomet. "A já si to už nenechám líbit!"

"Jen klid. Cos dělal na Gynekologii?"

"Na žádný gynekologii jsem nebyl."

"V těch lázních. Za městem. Chceš mi tvrdit, žeš tam nezabil asi šest lidí? A Bilba?"

"Koho? A jo – tohle. Tam jsem byl. Jak to víš?"

"Byl jsem tam taky. Málem jsi mě zabil."

"Hehe."

"Tak cos tam dělal?"

"No když jsem dorazil, odposlechem z frekvencí jsem se dozvěděl o tom přepadu v centrále adarhargského klanu, se kterejma měl Lenghorn podle posledních hlášení nějaký techtle. Sledoval jsem z orbitu, kam vezou zajatce, protože mě napadlo, že by moh bejt mezi nima. Pak jsem tam vlítnul, ale bylo to trochu ostrý, tak jsem radši výpad. Potom jsem se různě potloukal a snažil se schrstit nějaký infu, ale nebylo to nic moc, čili jsem si řek, co se dá dělat, budu se muset spojit s tebou. Tobě se parták šikne."

"To určitě."

"Právě. Pořádně to tady vyčistíme."

Stone do sebe hodil zbytek Lawsona a šel si k baru nalít další sklenici. Nedošel tam, protože se ozvalo zaklepání. Lehké, ženské zaklepání.

Stone vytáhl PSM a opatrně vzal za kliku. Jestli je to Alys-sa, tak bude chtít po Gynekologovi výraznou slevu.

Nebyla to Alyssa. Byla to madame Deb.

Madame Deb s obrovským monoklem a náplastí na nose a opuchlou tváří.

"Barneyi," vydechla teatrálně s rukou na nadrech, "nemáš ponětí, co se mi..."

Stone ustoupil, aby mohla jít dál. Madame Deb udělala dva kroky do pokoje a spatřila Harrise.

"Áá," vykvikla. Harris vytřeštil oči.

Madame Deb na něj ukázala roztřeseným prstem. "T-t-t-t..."

Stone za ní zavřel dveře. "C-c-c?" zeptal se laskavě.

"T-t-o je, tohle je... Tenhle chlap mě..."

"Myslel jsem, že jste agentka," řekl omluvně Harris.

"A ona není?" zeptal se Stone.

"To je ten chlap, co mě..."

"Nechtěla mluvit, ani po tom, co jsem ji proplesknul, tak jsem ji píchnul amytyl," řekl Harris. "Je trochu trhlá, protože si myslí, že umí předpovídat budoucnost, ale agent není."

"Tenhle chlap..."

Stone vypadal, jako by ho to překvapilo. "Vážně není?"

"Vážně."

"Dělej něco!" zavřískala madame Deb.

"Co?" zeptal se Stone.

"Zmlať ho! Muč ho! Rozflákej mu držku! Uřízni mu koule! Tohle hovado do mě bušilo jako do boxovacího pytle!"

"Já jsem to tak nemyslel," ozval se Harris. "Byl to omyl."

"Ty debile! Ty kreténe! Já ti ukážu takový omyl, žeš ho ještě v životě neviděl!" ječela madame Deb. "Vezmu ten omyl a vykastruj u tě s ním!"

"Nepřeháníte to trochu, paní? Dyť se vlastně tak moc nestalo."

"Cože?"

"To my občas musíme, používat takovýchle metody. Tady Mark by vám mohl vyprávět – že Marku?"

"Barneyi?" Madame Deb vykulila oči. "Co to děláš?"

"Uh-huu-huhu."

"Ty jíš?"

"Huhuhu."

"Ale to je... Ty jíš svou identifikační kartu?"

"Hu-uhu. Jo. Fuj." Stone vyplivl poslední plastický žmolek do popelníku. "Předepisuje mi to moje náboženství.

Vždycky, když se dozvím že někdo není agent, musím sežrat identifikační kartu. Toho si nevšímejte."

"Místo abys mu pořádně nabančil, tak si tady svačíš?" vyčetla mu madame Deb velmi vysokým hlasem.

"Ehm... Ano."

"Dobře, dobře, tak ses posilnil a teď na něj."

"Hele, zlato..."

"Žádný ,hele, zlato'. Musíš mě pomstít. Chci vidět krev!"

"Tak já se říznu do prstu," navrhl Harris.

"Ty drž hubu! A ty – ty ho okamžitě seřež."

"Nemůžu."

"Nemůžeš? Nemůžeš? Nemůžeš? A proč nemůžeš?"

"Je to můj kolega."

"Kolega cesták? A co prodává? Samopalné vlásenky?"

Kulomet se zacinkáním vstal.

"Hele, zlato, já už jsem ti to chtěl říct předtím, ale..."

"Nedělej na mě ,hele, zlato! To na mě prostě nedělej, rozumíš?! Protože já, hochu, jsem..."

"Vlimbu," řekl Kulomet a ubalil madame Deb takovou, až vzala druhou o zeď.

"Děkuju," oťel si Stone pot z čela.

"Co uděláme?"

"Počkám, až se probudí, a pak se ji pokusím uklidnit."

"Nemyslel jsem s ní. S Lenghornem. Máš nějaký plán?"

"Lenghorn momentálně není důležitý. Důležitá je ta zásilka adarhargského jedu. Musíme za každou cenu zabránit tomu, aby se dostala na vnitřní planety."

"Jak to chceš udělat?"

"Zničíme ji dřív, než opustí továrnu."

"Vyhodíme ji do vzduchu?"

"Máš na to tady materiál?"

"Jasně."

"Vyhodíme ji do vzduchu."

"Bezva. Kde ta továrna je?"

"V Adarhargu."

"Kde to je?"

"Nevím."

"A jak to zjistíme?"

"Mám plán."

"Ale no tak, Deb, netrucuj, ty víš, že to jinak nešlo, přece jsem ti nemohl říct pravdu, že jsme s Harrisem soukromí detektivové, co pracují na rozvodu pro jednoho milionáře. To jsou privátní věci, a každé privátní očko musí svoje smečka držet pod pokličkou, jinak by mu lidi nevěřili, já se snažím vždycky jednat na rovinu, ale tentokrát to nešlo, no tak, nedělej, že tě to bolí, zas tak silně tě nepraštil, ukaž, já ti to... Je to lepší?"

"Mmmm."

"A takhle?"

"Takhle mnohem."

"A takhle?"

"Ach, Barney."

"Tedy, vlastně se jmenuju Robert."

"Dejte ruce nad stůl tak, abyste se dotýkali malíčky," řekla madame Deb.

Stone a Harris se na sebe podívali. "Ty vole... Já nevím," řekl Harris.

"Dělej, co říká," poručil mu Stone.

Dali ruce nad stůl tak, aby se dotýkali malíčky. Madame Deb zavřela oči.

"Vyvolávám tě, duchu," začala se svou mantrou. "Vyvolávám tě, duchu, vyvolávám tě, duchu, vyvolávám tě, duchu."

"Poněkud stereotypní," zašeptal Stone Harrisovi.

"Ššš. Jsi-li mezi námi, duchu, dej nám nějaké znamení. Jakékoliv znamení."

Moc se toho nedělo.

"Jakékoliv znamení."

Nic.

"Jakékoliv znamení, jakékoliv znamení, jakékoliv znamení nám dej, ó, duchu."

Stolek klepl. Harris málem spadl ze židle.

"Jedno klepnutí budiž ne, dvě budiž ano. Ano?"

Dvě klepnutí.

"To dělá ona. To dělá určitě ona," zamumlal Harris.

"Ššš." Madame Deb sevřela v pěsti tužku tak, aby hrotem směřovala kolmo k listu papíru na stole a otázala se: "Jak se jmenuješ, duchu? Jaké je tvé jméno?"

F

I

"Fiflena," navrhl Harris.

S

"Fischer. Bobby Fischer. Ten šachista," hádal Stone.

K

FISK

"Hlas z účetního záhrobí," řekl nevěřicně Stone.

"Odpovíš nám, na co se tě zeptáme, duchu?"

Dvoji klepnutí.

"Kde," madame Deb dávala důraz na každé slovo, "je Adarharg?"

Stone rychle vzal mapu a podstrčil ji pod tužku chvějící se ve vzduchu.

Tužka začala jezdit po mapě.

"To je jako takový to dětský bludiště, jak..." nevydržel to Harris.

"Ššš," okřikl ho Stone.

Konečně tužka došla k určitému bodu a tam kroužila tak vdouho, až vytvořila velký černý puntík.

"Tam je Adarharg?" zeptala se madame Deb.

Dvě klepnutí. Všichni se na vyznačené místo podívali. "Kóta 387" stálo tam. Nic jim to neříkalo. Podívali se na sebe.

"Myslel jsem, že to místo bude takový nějaký – no, něčím zajímavý," řekl Harris.

Pak se tužka znovu rozjela. Tentokrát jezdila po mapě dlouho a viditelně se snažila vytvořit větu. "Jaké to poselství nám chceš předat, duchu?" vykřikla madame Deb, kulíc oči na svou ruku kmitající po mapě. "Co za podivuhodnou astrální vědomost nám to chceš sdělit?"

"Jestli tam bude, že mi máš rozbít hubu, tak to na tady dělá ona," poznamenal Harris.

Konečně tužka dopsala a opět se všichni tři sklonili nad mapu. Opravdu to byla věta. Nebyla dlouhá.

Zněla: "Je to tady super."

16

Adarharg.

Tajuplný, záhadný, neznámý. Kóta 387. Místo ve skalách stovky kilometrů severně od Ottrenského, které absolutně ničím nevynikalo, a proto nikdo neměl důvod tam chodit. Ano, tady stál Adarharg. Tajuplný, záhadný, neznámý a absolutně vylištěný.

Stone a Harris se o tom přesvědčili, když věni Harrisově taktice "nejlepší je tam rovnou vlihnout" přistáli s planetárním modulem na prvním nádvoří skalní pevnosti a vyvolali asi takovou odezvu, jako by tam přišli pěšky a nabízeli k prodeji dámské vlásenky. To znamená žádnou.

Biodetektor ukázal jedinou živou bytost. Podle všeho to byl člověk. Nebo taky kamzík, tyhle přístroje nebyly spolehlivé.

Po zuby ozbrojení Stone a Harris probíhali prázdnými sály s chemickými nerez vanami, prázdnými sudy a plastovými barely a čím dál víc si připadali jako blbci. Nebylo tu ani stopy po adarhargském jedu. Nebylo tu ani stopy po komkoliv, kdo by ho mohl vyrábět. Až na jedinou výjimku v poslední místnosti čtvrté budovy. Vpadli tam.

Nebyl to kamzík. Byl to snědý černovlasý muž neurčitého věku, který cosi psal.

"Ruce vzhůru," zvolal Harris, když muž ani nezvedl hlavu. Neznělo to moc originálně, ale nic jiného ho v tu chvíli nenapadlo.

"Moment," řekl muž. Stone s Harrisem se na sebe podívali.

"Ne. Hned," opravil ho Stone a vykročil k němu.

Muž odložil pero a s výrazem "tak dobře, ať už to mám za sebou" zvedl ruce do výše ramen. Stone ho prořacoval – muž byl čistý. Stone se podíval, co to píše. Byly to nějaké vzorce.

"Kde je zásilka adarhargského jedu?" zeptal se.

"Kde jsou všichni?" pokračoval Harris.

"Z čeho ten jed vyrábíte?" zeptal se Stone.

"Kdo jste?" doplnil ho Harris.

"Co tady děláte?" zeptal se Stone.

"Kde jsou všichni?" chtěl vědět Harris.

"A proč s nimi nejste?" zeptal se Stone.

"Už můžu dát ruce dolů?" zeptal se muž.

Stone přikývl.

"Na cestě do Ottrenského, převážejí zásilku, to je výrobní tajemství, nikdo důležitý, dokončuji svou dokumentaci, převážejí zásilku, protože mně cestování nedělá dobře," pravil muž. "Abych odpověděl na vaše otázky ve správném

pořadí."

"Já ti dám ,nikdo důležitý'" řekl Stone překvapivě hrubě a udeřil ho pažbou do obličeje. "Kulomete, sítnici."

Harris přiložil muži k oku skener a klepl do tlačítka.

"Já to věděl," řekl Stone. "Trochu jste nás podcenil, profesore Gonzalesi."

"Zdá se," řekl Gonzales a tiskl si ruce na krvácející nos. "Nečekali jsme, že Adarharg objevíte. Jak jste ho vůbec našli?"

"Agenti z BSVP vždycky najdou, co chtějí," řekl Stone. "Máme svoje metody."

"Tohle je profesor Gonzales?" zeptal se Harris.

"Co myslíš, kdo jiný než specialista se zaměřením na účelové mutace vojáků z elitních jednotek by dokázal přijít s adarhargským jedem?"

"Potřeboval jsem peníze," řekl Gonzales.

"To věřím. A kde je máte?"

"V sejfu."

"Ukážete nám ho."

"Ano."

"Kde vlastně Lenghorn ty prachy nakonec sebral?" zeptal se zvědavě Harris.

"Sehnal investora," odvětil Gonzales.

"Koho?"

"Lidi, kteří momentálně disponují jednou z největších hotovostí na této planetě a mají zkušenosti s organizovaným zločinem."

"Sčuchnul se se Schneiderem?"

"Ne, s policajty. Poskytli mu přiměřený kapitál za procenta ze zisku."

"Moc hezké," řekl Stone. "Jak dopravujete adarhargský jed do Ottrenskina? Cestou sem jsme žádný konvoj neviděli."

"Je tady podzemní dráha."

"Moc, moc hezké. Kam vede? Kde je konečná stanice, kde proběhne vykládka?"

"V Ottrenskinu."

"To je jasné, sakra. Kde přesně?"

"V katakombách pod botanickou zahradou, pochopitelně."

"Hezké, opravdu moc, moc hezké. Velice pěkný úkryt. Nedobytná pevnost s vlastním vláčkem do zelené oázy."

Kulomete?"

"Hm?"

"Máš dost výbušnin, abys to tady celé vyhodil do vzduchu?"

Harris chvíli přemýšlel. "No, to asi ne. Ale můžu se pokusit na to shodit lavinu. Koukal jsem, že vrcholek ty hory nad náma je takovej pěkně nachýlenej."

"Udělej to."

Explozi a hřmění kamenné laviny bylo slyšet na kilometry daleko.

Gonzales se otočil od okénka a prohlásil vyrovnaně: "Je to vždycky smutné, když vidíte, jak končí něco, co jste pomáhali vytvořit."

"Sklapni," okřikl ho Stone. "Zabít tě sice nemůžu, ale s radostí tě ještě jednou praštím."

"Dobře, už mlčím," odpověděl Gonzales a natáhl si spoutané nohy. "Jenom se ještě zeptám: Kdy mě odvezete na Zemi do armádního výzkumného ústavu?"

"Brzy," řekl Stone. "Jenom si tady musíme ještě něco vyřídit."

"Fakt?" zeptal se Harris. "Musíme odstranit Lenghorna, nemám pravdu?"

"Ano," řekl Stone.

"Zrada se neodpouští," prohlásil temně Harris. "Zvlášť ne v BSVP. Naše bratrstvo nezapomíná."

"Nemel. Neutralizace renegáta je sice důležitý cíl, ale není jediný."

"Jo?"

"Jo. Nerad to říkám, ale mělš pravdu."

"V čem?"

Stone na něj pohlédl.

"Musíme to tady vyčistit."

17

Strážný před botanickou zahradou na něco takového nebyl připravený.

Než stačil jakkoliv zareagovat, už se s vytím potácel po chodníku jako živá pochodeň.

Stone rozkopl barokní vrata.

V nádrži na zádech měl dvacet litrů řídkého napalmu, deset litrů v každé samotěsnící láhvi. Nebylo to moc, plamenomet měl vysokou spotřebu. Ale mělo by to stačit.

První zahradník, kterého potkal, vzal kolečko s vyplenými pampeliškami (nebo co to bylo – Stone v téhle chvíli neměl náladu na průzkum místní flóry). Zahradník hekl, pustil kolečko a sáhl pod rozepnutou blůzu.

Pro takové případy měl Stone na pravém rameni pověšený osvědčený mini-SAF. Zapraskalo to, jako když se trhá látka, a zahradník odletěl dozadu.

To přivolalo další tři. Stone poklekl a narýsoval hlavní automatu pravidelný oblouk. Jeden z těch tří vletěl pozpátku do křoví a zacákal tam krví objektiv kamery, zbylí dva zemřeli pokojně na anglickém trávníku.

Stone nepochyboval, že díky monitorovacím zařízením a taky hluku, který ho doprovázel, už všichni vědí, že je tady.

Bylo jen otázkou času, kdy se na něj sesypou. Musel jednat rychle.

První až třetí skleník byl čistý – to věděl od madame Deb, kterou přemluvil, aby si předešlý den udělala výlet do botanické zahrady. Uzavřeny pro veřejnost byly jenom čtyřka a pětka. A o ty Stoneovi šlo.

Harris se podíval na hodinky. Do šesti hodin zbývalo osmnáct minut. Nejvyšší čas vyrazit.

Už na začátku, když celou akci plánovali, se shodli, že nepoužijí žádné vysílačky. Absolutní rádiový klid. Bylo to nejbezpečnější. Všechno bude záviset na přesném načasování.

Harris se vyhoupl do kabiny skříňového transu, až po okraj naloženého trhavinami, a na ovládacím pultu aktivoval autopiloty ostatních vozidel.

Osm cisteren se dalo do pohybu.

Ke skleníku čtyřce dorazil Stone pozdě. Dveře už byly otevřené a dvoumetroví pavouci, ještě opletení liánami a listím, se hrnuli ven. Stone se nerozmýšlel ani chvíli. Když je nemůže usmazit uvnitř, musí to jít takhle.

Plamenomet zahučel.

Houkající konvoj si razil cestu dopravní zácpou na VaDe La Rue. Bylo za dvanáct minut šest.

Pavouci sebou s ječivým vřiskotem mlátili v ohnivé stěně, která vyrostla před skleníkem jako hradba. Několika se podařilo probít se skrz zmitající se těla druhů, hořící vyskakovali z gigantické vatry a vrhali se po Stoneovi, ale ten byl připraven a griloval je na krátkém plameni. Pak musel ustoupit, protože žár byl nesnesitelný. Měl pocit, že se mu roztéká obličej, a pažba plamenometu se propalovala i skrz azbestové rukavice.

Dlouhým oranžovým jazykem přelízl okraje požáru, kde se někteří Lenghornovi pobratimci pokoušeli uniknout.

Začaly kolem něj pršet kulky. Zahradníci.

V obratu se vrhl na zem a odpověděl jim mini-SAFem. V azbestových rukavicích se nestřílelo moc dobře a ještě hůř se měnil zásobník. Přesto během čtyř minut nadělal v zahradnické armádě takovou paseku, že zbytek přestal útočit a zakopal se za okrasnými keři. Tam Stoneovi nevadili. Stejně neměl v plánu jít tím směrem.

Doosmahl několik pavouků, kteří vypadali, že mají popáleniny pouze druhého stupně, potom oběhl skleník, na třech místech prokopl skleněné tabule a zapálil ho.

Zbýval už jenom pátý skleník a terén bude připravený na Harrisův příchod – v botanické zahradě nebude živá duše, která by za a) nepronásledovala Stonea, za b) nebyla zalezlá v katakombách, za c) mrtvá.

K pátému skleníku doběhnout nestačil.

Přesně za dvě minuty šest zaparkovalo všech osm cisteren s dokonalou synchronizací na určených místech. Harris vjel ve svém transu do brány botanické zahrady a zachechtal se.

Dobrá třetina zahrady už hořela a kromě občasných mrtvol tu nebylo po členech adarhargského klanu ani památky.

"Dobrá práce," řekl Kulomet.

Byl to ten helijet, který ho tenkrát pronásledoval. Až na to, že teď Stone neseděl v žádném rychlém dopravním prostředku, ale běžel skrz živé ploty a střelec v helijetu ho měl jako na dlani.

Hvízdla první raketa.

Harris seskočil na zem, otevřel nákladní prostor a s funěním vytáhl první balík plastické trhaviny, aby ho umístil na určené místo.

Náhle zahradou otřásl výbuch. Harris se otočil. Bylo to na druhém konci, u pátého skleníku.

Z tohohle se Stone probíral opravdu těžce. Byl napůl omráčený a byl z toho na větvi. Výbuch jím mrštil do koruny nejbližšího stromu.

Šlo to těsně vedle. Příště už takové štěstí mít nebude. A to by ještě měl poděkovat někomu tam nahoře (a tím nemyslel špatně mířícího střelce v helijetu), že mu nevybuchla nádrž na zádech.

Pokusil se slézt dolů, ale hmátl mimo větve a spadl na zem jak velká zralá hruška.

"Au."

Helijet přelétával nízko nad vrcholky stromů a pátral po něm. Nemohli použít biodetektor, v téhle situaci nebyl k ničemu. A před vizuálním kontaktem chránily Stonea husté listy. Ležel v trávě a neodvažoval se napřímít.

Mezi stromy se cosi lesklo. Pátý skleník. Vyrazil k němu po čtyřech.

Dvanáctou nálož Harris umístil na víko kanálu u trafostanice. Přesně podle plánu.

Posledních pár metrů ke skleníku bylo otevřené prostranství. A helijet se vznášel poblíž.

S nádržemi plamenometu na zádech se neběží nejrychleji. Naštěstí už byly ze dvou třetin prázdné.

Stone měl kliku. Než se pilot helijetu stačil obrátit a nasměrovat raketomety, vletěl Stone do skleníku a zabouchl za sebou dveře. Které vzápětí roztržila dávka jednoho ze zahradníků snajprujícího z křoví.

Tolik o iluzi bezpečí – ostatně Stone si nedělal falešnou naději, že by ho konstrukce ze skla a železných rámu, plná rostlin, mohla ochránit před útokem typu vzduch-země.

Lenghorna ve skleníku nikde neviděl. Buď se jako předtím maskoval za trávu, nebo – což bylo pravděpodobnější – se

už stáhl do podzemí.

Pro případ, že by se v neprostupné tropické vegetaci přece jenom ukrýval, se Stone rozhodl, že skleník zapálí v běhu. Částečně ho k té rychlosti inspirovalo taky to, že helijet vypustil druhou raketu.

Tentokrát zazněl výbuch daleko hlasitěji. Harris se od právě umístované hroudy trhaviny ani neotočil. Ještě mu zbývala dobrá třetina.

Zatímco se za ním hroutila celá polovina skleníku, Stone běžel ze všech sil ke dveřím na druhém konci a cestou podpaloval jeden vzácný botanický druh za druhým.

S posledními zbytky řídkého napalmu na zádech se vyřítit z popraskaných dveří a zjistil, že se ocitl přímo pod obrovskou masou helijetu číslo dvě, kolébajícího se tři metry nad prašnou cestičkou.

Tenhle našťěstí neměl raketomety.

Ale měl kulomet.

Střelec vykloněný z nákladního prostoru se na Stonea zaměřil.

Sáhnout po mini-SAFu nebyl čas. V samotěsnicích lahvích sice už moc náplně nezbývalo, ale Stone se rozhodl, že to riskne. Otočil dávkovači páku na maximum.

Čtyři metry vysoký sloupec ohně vyrazil vzhůru k helijetu.

Harris se naklonil do kabiny transu a na dálkovém ovládání zadal "vypouštění".

Všech osm cisteren začalo pumpovat benzin do katakomb pod botanickou zahradou.

Konkrétně do kanálů, které ústily do odpovídajících chodeb, vyznačených na plánu, jež madame Deb včera ukradla z muzea historie Terranie IL. Madame Deb včera zasvětila den kultuře.

Plamenometný výtrysk helijetu pochopitelně nijak neublížil, maximálně ožehl pancéřování a začoudil neprůstřelná skla. Ale ublížil muži za kulometem, který se s řevem zřítit dolů a zůstal viset pod břichem helijetu jako velké hořící jojo.

Bylo šest hodin patnáct minut. Za minutu měl Kulomet Harris vyhodit celou botanickou zahradu do povětří.

Stone shodil ze zad prázdný plamenomet a rozeběhl se.

Harris s prázdným transem vycouval na ulici, zajel až na konec bloku, zaparkoval, aby měl dobrý výhled, a vzal z vedlejšího sedadla dálkový detonátor.

Doufám, že je Stone už pryč, pomyslel si a odjistil detonátor.

To nestihnu, uvědomil si Stone. Vyběhl ze skupiny okrasných stromů a tam na něj čekal helijet číslo jedna, raketomety nabitě a namířené.

Současně se za Stonem ozval hukot. Stone se ohlédl. Mezi kmeny k němu letěl ohořelý muž. Stone vyjel pohledem vzhůru po šňůře, na které mrtvý kulometný střelec visel. Druhý helijet nalétával přes vrcholky stromů rovnou na něj.

Harris položil prst na tlačítko.

Bylo přesně šest hodin šestnáct minut.

Stone zavřel oči.

"Ani hnout," řekl kdosi Harrisovi a opřel mu o nos obrovskou hlaveň.

Nic se nestalo. Žádná, exploze. Stone oči zase otevřel. A skočil.

"Vystupte si," řekl Schneider Harrisovi a otevřel dveře od kabiny. Kulomet pomalu vylezl ven a ruce držel tak, aby na ně viděl nejen sám, ale i těch sedm vysokých mužů v černých kombinézách. Jeden z nich měl za opaskem nůž s ergonomickou rukojetí. Takový Harris vždycky chtěl.

Stone dopadl dýmající mrtvole na záda a pevně se chytil za horkou neprůstřelnou vestu. Zaplat' pánbůh za azbestové rukavice. Nechápal, proč celá zahrada ještě stále nevyletěla do vzduchu, ale ať už to způsobil kdokoliv, byl mu za to z hloubi duše vděčný.

Letěl teď dva metry pod břichem druhého helijetu přímo na ten první, jehož raketometčík nemohl pálit, protože by taky mohl zasáhnout svého kolegu.

Jenže raketometčík svého kolegu zřejmě neměl moc rád. První raketa ze zasyčením opustila výmetnici.

"Podejte mi ten detonátor," řekl Schneider. "Pomalu a opatrně."

"Jistě," řekl Harris a pomalu a opatrně mu ho podal. "Mám ještě jeden, záložní," upozornil ochotně.

"Kde?"

"Tady," řekl Harris a tasil.

Naštěstí tam byl strom. Ne že by raketu zadržel, to ani náhodou, ale Stone se od něj odrazil a i s mrtvým kulometčíkem

se zhoupł doprava jako kyvadlo.

Raketa ho minula tak těsně, že mu vzdušný vír rozcuchal vlasy.

První helijet se chystal vypálit druhou raketu. Byl už skoro u nich, takže nemohl minout.

Je ten člověk blázen? pomyslel si zmateně Stone. Takhle sestřelí nejen mě, ale i svého kolegu a možná i sám sebe. Pak skrz přední sklo zahlédl, kdo sedí na místě raketometčíka. Lenghorn.

Nebylo jasné, jak dokázal narvat obrovské pavoucí tělo do kokpitu, ale byl tam a pilotní kabina se vlnila šlehajícími chapadly.

Stone v jeho směru vysypal dávku z mini-SAFu, ale proti neprůstřelnému sklu neměl šanci.

Nebyli to žádní amatéři a zahájili palbu přesně v tu vteřinu jako Harris. V tomto ohledu byly šance vyrovnané.

Oni měli neprůstřelné vesty a Harris ne. Nicméně Kulomet měl tělo tak ověšené všemi možnými zbraněmi, že to šance opět – skoro – vyrovnávalo.

Jeden zásadní rozdíl tu nicméně byl: Schneider a jeho muži měli nabito běžnou municí. A Harris měl průbojné střelivo s ochuzeným uranem.

Byla to jatka.

Stone zvrátil hlavu a zařval: "Nahoru!" Pochybovalo tom, že ho pilot uslyší, ale zkusit to musel. "Nahoru! Celá zahrada každou sekundu vyletí do vzduchu!"

Pilot ho samozřejmě neslyšel.

Zasáhli Harrise osmkrát a jenom jednou se kulka neodrazila od zbraní a prošla skrz (čistý průstřel levého předloktí).

Harris je zasáhl osmadvacetkrát a pokaždé to šlo skrz. A to přímo skrz naskrz. V podstatě jim to utrhalo zadní části těla.

Harris sklonil MPK a shýbl se k hromadě kouřících mrtvol pro detonátor.

"Nahoru!" řval Stone a pak si uvědomil, že tohle nemá smysl. Musím seskočit, řekl si. Jestli zrovna v téhle chvíli zahrada vybuchne, tak mám prostě smůlu. Pustil se lana.

Harris vypáčil mrtvému Schneiderovi z ruky detonátor, a pak neodolal a sebral vedle se válející mrtvole od opasku ergonomický nůž. Vztyčil se s detonátorem v pravé a s nožem v levé ruce.

"Ani hnout!" řekl někdo za ním.

Stone se vrhl dolů. A zůstal viset. Přezkou na zádech se zahákl za okraj neprůstřelné vesty střelcovy mrtvolky a nedokázal se odtrhnout. Zuřivě sebou mrskal ve snaze se uvolnit. Viděl, jak Lenghorn za sklem využil své fyziognomie a předvedl úsměv od ucha k uchu. On se úplně zbláznil, pomyslel si Stone.

"To si snad děláte srandu," řekl Harris. Otočili se a zjistil, že na něj míří nejníž dvacet policistů.

Lenghorn odpálil raketu.

"Zákon konečně dorazil," řekl klidně Harris.

"To ani tak ne," zašklebil se jeden z policistů. "Spíš musíme chránit svoje investice."

"Tak to jo," přikývl Harris a stiskl tlačítko detonátoru.

18

Výbuch byl o dost silnější než Harris a Stone předpokládali.

Celá zahrada zmizela v gigantickém oblaku ohně. Okna v okruhu jednoho kilometru explodovala. Auta na ulici odletěla, jedna z kancelářských budov u zahrady se nahnula a začala se sesouvat. Policisty mřící na Kulometu Harrise to sfouklo. Jeho samého tlaková vlna nakopla do hrudi a prohodila oknem v přízemí domu, který se ještě před chvílí nacházel jedenáct metrů za jeho zády. Ten náraz byl tak silný, že Kulomet prosvítl celým bytem a vyletěl z otevřeného kuchyňského okna na druhé straně domu.

Stone hořel.

Na jednu nekonečnou sekundu byl všude kolem něj oheň, topil se v něm, nemohl dýchat, žár mu dřel kůži z těla, a v další bylo všechno za ním, všude kolem se tetelil rozžhavený vzduch a pršely střepy, protože výbuch katapultoval Stonea i mrtvého kulometčíka vzhůru a prostrčil je středem velké okenní tabule jakési luxusní kanceláře.

Stone se snažil udělat několik věcí najednou. Strhnout ze sebe hořící maskáčové kongo, odtrhnout se konečně od kulometčíka a plácáním horkými azbestovými rukavicemi po hlavě si uhasit hořící vlasy. Ze všech těch věcí se mu nepovedlo dokončit ani jednu, protože seškvážené nylonové lano se napnulo a vytrhlo ho z kanceláře.

Druhý průlet ohněm byl ještě horší než první.

A pak to bylo pryč, pod ním, helijet stoupal střemhlav vzhůru a Stoneovi se konečně podařilo nadechnout a uhasit vlasy.

Ale ještě zdaleka nebyl konec. Obrovský černožlutý hřib se valil mezi budovami nahoru, přímo na ně. Motory prudce stoupajícího helijetu kvílely v nejvyšších obrátkách, ale přesto se vzdálenost mezi nimi a ohnivým mrakem zmenšovala. Stone ze sebe serval kongo – vlnící se svalstvo ohně je pohltilo, jako by nikdy neexistovalo – a tím konečně zrušil nedobrovolné připnutí ke kulometčíkovi. Začal šplhat po laně vzhůru.

"Doprava!" vykřikl na pilota, když se překulil do nákladního prostoru. "Mezi ty dva domy!" Mezera mezi nimi byla široká sotva pět metrů.

Pilot byl fakt dost rychlý. Ještě předtím, než se opřel do kniplu, stačil střelit Stonea šipkou s adarhargským jedem.

Potom položil helijet na bok.

Vešli se tam jen tak tak.

Bylo to na poslední chvíli – a přece jen se o ně pár plamenů otřelo. Mrtvý kulometčík zmizel v sálající stěně. Kremace zdarma. Paralyzovaný Stone ležel na bočním oknu, které teď bylo podlahou, a vši silou se snažil zůstat při vědomí. Když dostal svou první dávku adarhargského jedu, byl okamžitě mimo. Teď to bylo lepší. Nebo naopak, pomyslel si a se staženými vnitřnostmi čekal, až sebou jeho páteř začne mrskat. Nic se nedělo. Stone ležel připlácly nosem na okénku a pozoroval úzkou ulici v hloubce pod sebou, kde se v panice hnali domorodci. Někdo tam střílel. Stone si najednou uvědomil, že už nemá mini-SAF. Nedokázal by říct, kdy ho držel v ruce naposledy.

Pilot měl plné ruce práce s řízením v mrakodrapovém kaňonu. Dvakrát škrtl o zeď, helijet pokaždé nasadil ke kotrmelcům, ale pilotovi se ho podařilo udržet. A při tom všem ještě stačil konverzovat. "Tohle jsi mu neměl dělat," řekl Stoneovi přes rameno.

Stone se pokusil promluvit, ale z hrdla mu vyšlo jen něco, co připomínalo zakokrhání.

"Tohle jsi Lenghornovi fakt neměl dělat," řekl pilot. "On se teď úplně zcvoknul. Neměl jsi zabít Ma Lwan. Byl do ní blázen. Tohle všechno dělal kvůli ní."

Ten starý kozel, pomyslel si Stone. Teda vlastně starý pavouk. Současně s tou myšlenkou zjistil, že se zase dokáže hýbat.

Helijet vystřelil z betonové soutěsky na hlavní třídu a Stone i pilot vydechli úlevou.

Vzápětí se srazili s Lenghornovým helijetem.

Oba piloti se navzájem uviděli až na poslední chvíli a oba strhli kniply stranou, ale srážce zabránit nedokázali. Jediné, čeho dosáhli, bylo, že se helijety nestřetly přímo, ale v ostrém úhlu, takže se navzájem nerozmaširovaly, jen se o sebe otřely, ohnuly a zaklesly do sebe. Což bylo ještě horší.

Nedobrovolná akrobatická sestava se roztočila v šílených piruetách. Stone sebou mlátil od stěny ke stěně, když vtom náhle koutkem oka něco zahlédl. Chapadla zmítající se za sklem pár metrů od něj. To mu připomnělo, co mu exploze vyrazila z hlavy. Lenghorn. V tom druhém helijetu je Lenghorn.

Pokusil se využít momentu, kdy se podlaha pro změnu nacházela dole, vši silou se odrazil a přeskočil ten metr, který od sebe dělil prahy nákladních prostorů obou helijetu.

Dopadl na podlahu a téměř okamžitě ho se syčením omotala Lenghornova chapadla. Stone měl jediné štěstí, že byl nákladní prostor druhého helijetu předpisově vybaven.

Ostří hasičské sekýrky přeťalo chapadlo jako nic. Do obličeje Stoneovi vystříkl žlutý sliz. Sekýrka zasvištěla vzduchem a další chapadlo odpadlo. A další.

To, že rotující helijety zatím nenarazily do žádné budovy, se dalo klasifikovat jako malý zázrak.

U pátého chapadla Stone konečně dosáhl toho, co chtěl: Lenghorn už to nevydržel. Věvalil se do nákladového prostoru a zalehl Stonea smradlavým, páchnoucím tělem. Stone se nemohl pořádně rozmáchnout sekýrkou, protože mu ji Lenghorn přitlačil ke stěně – souboj v omezeném prostoru je vždycky problematický.

Ovšem neproblematictější než souboj v neomezeném prostoru. Který následoval vzápětí, když spolu Lenghorn a Stone vypadli z helijetu.

Lenghorn vymrštil všechna volná chapadla vzhůru k dopravním prostředkům, ale ty už se po nebi převracely pryč. Jen o chlup minul seškvářený konec lana, na kterém předtím visel kulometčík. Všude kolem nich burácel proudící vzduch.

Věci se začaly dít velice rychle.

Lenghornovi ze zadní části těla vystřelilo chapadlo o průměru mužského zápěstí. Stone mu sekýrou odsekl jednu přední nohu. Konec chapadla pleskl o zeď opršelého mrakodrapu a přilepil se.

Lenghorn Stonea pustil.

Stone se rozmáchl sekýrou, zasekl ji do Lenghornova boku a zůstal viset.

Lenghorn zbývajících chapadly rval sekeru z boku.

Stone se držel pod páchnoucím proudem slizu, který cákal; z rány, a ruce mu klouzaly po topůrku. Zachycené vlákno se napnulo a s oběma to trhlo.

Trhnutí Stonea vyhodilo vzhůru.

Topůrko mu vyjelo z rukou.

V poslední chvíli se chytil pavučiny.

To všechno se udalo během tří sekund. Stone teď visel půl metru nad Lenghornem a sjížděl dolů po vlákně – a v duchu děkoval prozřetelnosti za azbestové rukavice. Lenghorn se spouštěl na své pavučině stále rychleji, mezera mezi ním a Stonem se zvětšovala.

Nebe puklo.

Motající se helijety narazily do jedné z budov a vybuchly. Všude kolem Stonea a Lenghorna pršely jiskry a zkroucené kusy plechu. Oba zvedli hlavy a podívali se nad sebe v tentýž okamžik. Hořící masa obou helijetů se jim řítily na hlavu. Teď už zbrzdění pádu pomocí pavoučího vlákna nevypadalo jako dobrý nápad.

Sáhnout do kapsy v neobratných rukavicích byl docela problém, ale Stoneovi se to povedlo.

"Začni háčkovat padák, spidermane!" zahulákal na Lenghorna, přiložil zapalovač k lanu a škrtl.

Vlákno chytl okamžitě.

Plamen se rozjel v obou směrech a zasáhl Lenghorna na nejcitlivějším místě. Stone se pustil a dopadl Lenghornovi na záda.

Chraptivě bublající pavouk ho okamžitě strhl svými třemi zbývajících chapadly. Jak Stone padal dolů, tvář zabořenou v tuhých smradlavých chlupech, něco ho udeřilo do žeber. Sekera. Sekera zaťatá do Lenghornova boku.

V následující sekundě se přetrhlo hořící vlákno. Padali teď dolů stejnou rychlostí jako helijety nad nimi.

Byli už jen dvacet metrů nad zemí.

Stone sekeru vytrhl a rozmáchl se vši silou. "

Ostří projelo Lenghornovou lebkou jako nůž narozeninovým dortem a rozkrojilo ji na dva nestejně kusy. Stone dostal ten větší.

Stone se odrazil od mrtvého Lenghorna, který za sebou rozbaloval cákance mozku jako žlutošedou vlečku, a vrhl se vpravo. Tam, kde se nacházel kabel napnutý mezi domy. Asi si přitom vykloubí ruce, ale je lepší mít vykloubené ruce, než skončit jako palačinka.

Ten okamžik, kdy letěl vzduchem k prověšenému kabelu a modlil se, aby ho neminul, si jeho páteř vybrala k tomu, aby explodovala. Šílená, nepopsatelná, elektrická, rezavá, do buněčné struktury té nejposlednější části těla vrtající bolest Stonea zmuchlala jako kouli novinového papíru.

Bylo to nečekané a zhruba tak desetkrát horší, než ty záchvaty předtím. A trvalo to jenom půl sekundy. Náhle to bylo pryč.

Byl na úrovni kabelu. Bleskově po něm hmátl.

Minul.

19

V téže chvíli, kdy jeho napřažené prsty projely pět centimetrů od kabelu, ucítil Stone, jak se něco děje. Něco s jeho tělem. Něco s jeho zády.

Záda praskla. Podélně, od lopatek až k pánvi. Cáry kůže zavířily vzduchem, záda rozkvetla chuchvalcem chapadel, která se zachytila kabelu. Se Stonem to trhlo, a kdyby mu chapadla nevyrůstala taky ze zádového svalstva, asi by mu to vyrvalo páteř z těla.

Helijety ho minuly a vzdušný vír Stonea málem strhl s nimi. Naštěstí chapadla držela pevně. Hodná chapadla.

Helijety dopadly. Přistály přesně na hlavě Lenghorna rozplácělého na ulici.

20

Když Stone otevřel oči, stál nad ním jeho android Ray.

"Nazdar, Marku," řekl.

"Co tady děláš?" zašeptal Stone.

"Operace paměťových bloků skončena," oznámil mu Ray. "Jsem zase jako nový. A pamatuju si úplně všechno, Dárku. Totiž Marku." Z toho, jak se Ray zatvářil, Stone pochopil, že to měl být zřejmě androidský humor. "Dorazil jsem, jak to šlo nejrychleji. Věřil bys tomu, že mi generál Khov osobně přidělil tu nejrychlejší kosmickou loď, kterou..."

V té chvíli si Stone na všechno vzpomněl a pokusil se dosáhnout rukou na záda. Na třetí pokus se mu to povedlo. Nic tam neměl. Jen dlouhou tlustou jizvu, táhnoucí se až někam dolů.

"Ta taky zmizí," ubezpečil ho Ray. "Jen co si poležíš v regenerátoru."

"Jak..." Stone zjistil, že mu dělá problémy mluvit. Rozhlédl se a zjistil, že leží na nemocničním lůžku. "Jak to?" zasípěl.

"Profesor Gonzales," řekl Ray. "Celkem ochotně nám vydal adarhargský protijed. První zásada vojenského výzkumu: Nevyráběj nic, k čemu nemáš protilátku jen ty sám."

Stone něco zachřel.

"Bude to pár týdnů trvat, než se tvoje tělo mutagenu zbaví, ale pak to zase bude v pořádku. Snad."

"A co adarhargský klan? A zásilka?"

"Vyšlo to přesně tak, jak jste s Harrisem naplánovali. Celá botanická zahrada se propadla a podzemí bylo zavaleno.

Kulomet teď oblast kompletně uzavřel a řídí odklízecí práce. Přece jenom, je tam drog za čtyřicet milionů. BSVP nechce, aby je našel někdo jiný než oni. A Kulomet to má na pově." "

"Cože... Kulomet?"

"Jo, Kulomet. BSVP na Terranii IL teď pracuje oficiálně. Mimochodem, aby tě to nepřekvapilo," Ray úspěšně imitoval odkašlání, "tu vaši sabotáž připsali Schneiderovu gangu. BSVP by nikdy nepřiznala, že dva z jejích agentů jsou zodpovědní za takovou apokalypsu."

Stone se jenom ušklíbl.

"A mám ti vyřídit od generála Khova, že sice čekal nějakou tu destrukci, ale ne že zničíš celé historické jádro města. Až se vrátíš, čeká tě pořádný kobereček."

Stone se ušklíbl podruhé.

21

"Věděla jsem to," řekla madame Deb.

Otok na tváři už splaskl a monokl se pokusila celkem úspěšně zapudrovat, ale přesto na ní bylo Kulometovo výchovné působení pořád vidět.

"Jak jinak," ušklíbl se Stone.

Ray za jeho zády rozsvítil pilotní kabinu planetárního modulu. Věci už měli naložené (do tajného sejfu přibýlo dalších čtyřicet milionů dolsů, které sebrali z Gonzalesova trezoru v Adarhargu).

"Loučení na astroportu za vlahého jarního večera – co může být romantičtějšího?" zeptal se Stone, když se naposledy políbili.

"Chci tě o něco požádat, Roberte," řekla.

"O cokoli chceš."

"Řekni mi své jméno. Myslím své pravé jméno."

"Marx Tone," zašeptal jí do ucha. "Ale klidně mi říkej Karle."